

la farga

Any XXXI. Núm. 276 · desembre 2010 · Preu 1,80 € Revista de Salt

el al Espigol

Activitats del mes de desembre

CASAL DE JUBILATS

• Dia 16 de desembre. Excursió a Olot i Setcases. Sortida a 2/4 de 9 del matí. Preu: 39 €. Esmorçar inclòs.

BIBLIOTECA PÚBLICA DE SALT

- Dia 1, a les 18.30h.- "Els jocs i les joguines" Xerrada-col·loqui a càrrec de Jaume Torroella. Activitat per a adults
- Dia 2, a les 20:30 h. Inauguració de l'exposició "Seqüències III", de Jordi Isern. Es podrà visitar fins el 29 de desembre en horari d'obertura de la biblioteca. Col·labora la Fundació Atrium Artis.
- Dia 4, a les 11.00h.- Taller de construcció de joguines, a càrrec de Drap-Art, que ens ajudarà a fer d'aquest Nadal un Nadal menys consumista, tot aprenent a reutilitzar materials per fer jocs, nines, ninots, animalots... Activitat familiar per a infants acompanyats d'un adult.
- Dia 10, a les 18.00h.- El racó dels contes: "Nadalim, nadalam...", a càrrec de Santi Rovira. Activitat familiar per a infants a partir de 4 anys.
- Dia 11, a les 11.30h. Bibliodon: "Bon Nadal, Patufets!", amb la Bel*Contes. Activitat familiar per a infants de 0 a 5 anys.
- Dia 16, a les 20:00 h., trobada del grup de lectura. Comentem "Putas asesinas" de Roberto Bolaño.
- Dia 17, a les 18.00h. Concert de Nadal, a càrrec de la Coral Rossinyol. Activitat familiar per a infants a partir de 5 anys.
- Dia 23, a les 20:30h. Nadal literari, a càrrec d'Isabel Rocatti i Nito Figueras al piano. Un recull de diferents textos d'autors d'aquí i no tant d'aquí, ens aproximaran al Nadal. La Isabel, amb el seu do de paraula, ens recitarà poemes amb el cor, amb el cervell, amb la pell... acompanyada de la música de Nito Figueras.
- Fins el 31 de desembre, exposició de les fotografies guanyadores i de les finalistes del V Concurs de fotografia de la Fira Internacional del Cistell de Salt

CASA DE CULTURA "LES BERNARDES" EXPOSICIONS

- "Pinzellades d'aquí i d'allà", de Jaume Martorell de Felanitx (Mallorca), a les sales Central, Aguilera i Roca Delpec.
- "Maquetes" de Moises Auguet, de Salt, a la sala El Porxo
- "Maneres de fer Art", colectiva de: Maruja González, Imma Guitart, Rosa M. Roqueta, Mar Tamayo, Montserrat Vidal de Llobatera, de Girona.

CURSETS

• "Decoració de taules de Nadal i les bones maneres", per Montserrat Fàbregas. Dijous 2 de desembre de 2/4 de 8 a 2/4 de 10 del vespre.

BIBLIOTECA MASSAGRAN

- Dissabte 6, a les 10h 30min. i fins a les 13h 30min. Sortida cultural a Girona. Màxim 10 nens.
- Dissabte 13, a les 11h. Audició de música clàssica a càrrec de Natàlia Nadal
- Dissabte 20, a les 11h. Audició de música ètnica a càrrec de Natàlia Nadal
- Dissabte 27, a les 11h. Sessió de cinema
- A partir del 22 de novembre i fins Nadal treballarem, dins l'espai Ara va de..., els temes de gastronomia i cuina.

CENTRE DE RECURSOS DE LA GENT GRAN

- SORTIDA AL PESSEBRE DE CAN ROSSETA el dilluns 13 de desembre (cal inscripció prèvia)
- TALLER EMBOLIQUEM REGALS el dimecres 1 de desembre de 17:00 a 18:30h.
- TALLER DE MEDI AMBIENT I ENERGIES RENOVABLES a càrrec de l'Equip d'Energies Renovables de
- TALLER D'ORNAMENTS DE NADAL el dimarts 14 de desembre de 17:00 a 18:30h.
- CLOENDA CURS 2010 el dijous 16 de desembre a les 17:00h.
- XERRADA: ALIMENTACIÓ RESPONSABLE PER NADAL a càrrec de Hortènsia Mouriño el dilluns 20 de desembre a les 16:30h.
- TALLER DE FISIOTERÀPIA: els dimecres de 17:00 a 18:00 h. 15 de desembre pilotes + circuit

ACTIVITATS FIXES

- Parc de salut: De dilluns a dijous de 10:00 a 14:00 h - 16:00 a 19:00 h. Dimecres de 10:00 a 14:00 h.
- Estimulació manual, dilluns i dijous de 17:00 a 19:00 h
- Entreteniments de memòria, dimarts de 17:00 a 19:00 h
- Espai d'esbarjo i trobada, dimecres de 17:00 a 19:00 h
- Caminades saludables, dilluns de 09:00 a 10:30 h
- Alfabetització, dimarts i dijous de 10:30 a 11:30 h
- Servei de fisioteràpia, dimecres de 16:00 a 19:00 h
- Serveis Integrals per a la Gent Gran Centre de Recursos. Pl. de la Vila, s/n
- Telèfon 972 011 655. Horari: matí de 10:00 a 14:00 h - 16:00 a 19:00 h. (dimecres tarda tancat)

LA MIRONA

CONCERTS

- Dia 4 - 23,00h - GRUP DEL MES: IX! - Sala 2- 5€.
- Dia 5 - 23,30h - Ad'ART - Sala 2- Espectacle gratuït.
- Dia 7 - 23,00h - HOT REGGAE FESTIVAL 2010 - Sala 2- 8€.
- Dia 10 - 22,30h - THE TOASTERS + DESKARATS - Sala1- 10€/12€.
- Dia 17 - 22,30h - 9è. ANIVERSARI LA MIRONA AMB ORQUESTRA DIVERSIONES - Sala1- 4€/8€.
- Dia 18 - 22,30h - TRIBUT A CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL+TRIBUT A JIMMY HENDRIX- 5/8€.

TEATRE DE SALT

- Dies 9 i 10 - 21,00h - CELEBRACIÓ- De Harold Pinter- EL CANAL i Teatre Lliure-28/14€.
- Dia 11 - 18,00 i 21,00h - CELEBRACIÓ- De Harold Pinter- EL CANAL i Teatre Lliure - 28/14€.
- Dia 12 - 19,00h - CELEBRACIÓ- De Harold Pinter- EL CANAL i Teatre Lliure - 28/14€.

PAVELLÓ D'ESPORTS

- A partir de gener cursos de loga en el Pavelló Municipal. Les inscripcions ja són obertes. Les classes: els dimarts i dijous de 2/4 de 9 a 2/4 de 10 del matí i de 2 a 3 de la tarda. Per a més informació i inscripcions: Mercè: telèfons 972 24 00 31 / 636 60 90 32 / o merce.ribera@yahoo.es.

SALT SARDANISTA

- Dia 6: Diada del soci -12 del matí: concert cobla Ciutat de Girona. Lloc: Auditori de la Factoria Cultural Coma Cros
- 2/4 de 5 de la tarda: doble audició de sardanes. Lloc: zona esportiva. Cobles: Ciutat de Girona i La Principal de Porqueres.

Índex

www.revistalafarga.cat
lafarga@revistalafarga.cat

Agenda	2
Editorial	3
Entrevista	5
Història	6
Opinió	10
Col·laboració	11
Notícies	21
Informació Municipal	22
Cuidem les mascotes	23
Des de la parròquia	24
Cultura	25
Curiositats	26
Pessics d'art	27
Excursions	29
Teatre	30
Esports	31
Ensenyament	32
Llibres	32
Gastronomia	33
Cuina internacional	33
Demografia	34
Poti-poti	35

Reptes per a la novena legislatura

Comença una nova legislatura que finalitzarà, si es desenvolupa amb normalitat, l'any 2014, una data significativa. Significativa no només perquè farà tres-cents anys de la derrota en la guerra de Successió i la pèrdua de les institucions, sinó perquè caldrà fer una profunda reflexió de la situació del nostre autogovern. Per això aquesta no serà una legislatura qualsevol. Durant els propers quatre anys veurem si aconseguim el consens polític i social necessari per resoldre els reptes derivats de la greu crisi econòmica, la sentència de l'Estatut i del dret del poble català a decidir. Dependrà de l'acció del nou govern i de la posició política espanyola, i de la seva disponibilitat de reforma i d'acomodar-se o no a les nostres decisions, que es produeixin els acords polítics que permetin o no revalidar el model.

Però també dependrà i en primer lloc de nosaltres mateixos i de la nostra capacitat i voluntat. Hem de tenir clar què és el que volem i de com aconseguir-ho. La crisi econòmica, l'atur i la pobresa, la desafecció política, la llei electoral i el crèdit de les institucions, la llengua, les infraestructures, el finançament públic, l'estructuració territorial o les competències que necessitem, són només constatacions que caldrà d'una manera o altra superar el marc polític actual si pretenem prosperar. I és què la Generalitat haurà de ser l'Estat a Catalunya si volem fer front amb garanties al nostre futur col·lectiu en el context de la Unió Europea.

Si nosaltres mateixos no som capaços de plantejar-ho en aquests termes o l'estat espanyol esdevé un escull insuperable tindrem problemes en termes de ruptura i de confrontació. Unitat i valentia, aquestes són les claus per fer front a uns temps polítics i socials convulsos. Si el nou govern sorgit de les eleccions no és capaç de liderar aquest missatge, i una acció de govern decidida en aquest sentit, commemorarem la derrota de fa tres segles amb aquell mateix sentiment de frustració, per vergonya nostra.

La Farga no se solidaritza necessàriament amb les opinions expressades en els articles signats i no es fa responsable del seu contingut. La Farga autoritza la reproducció dels articles sempre que se n'indiqui la procedència.

ANY XXXI NÚM 276 DESEMBRE DE 2010

EDITA: Casal de Jubilats de Salt
Passeig Verdaguer, 1
Tel 972 23 85 78

COORDINADOR: Manel Oliveras

CONSELL DE REDACCIÓ:

Manel Oliveras, Agapit Alonso i Pont, Carme Torrent, Joan Corominas, Agnès Cabezas, Anna Clarà, Héctor Martínez, Josep M. Pla, Roger Torramadé, Júlia Pujolràs i Carme Garriga.

MAQUETACIÓ: 7 de disseny

IMPRESSIÓ: Impremta Pagès

COL·LABORACIONS:

Josep Clarà, Lluís Mateu, Joan Serrat, Ferní Sidera, Ferran Márquez, Mª Rosa Puig i Dalmau, Josep Casellas, Felix Mussoll, Dolors Vilagran i Amat, Jordi Artigal, Ezequiel Mir Casas, Joaquina Badia Rocafort (Cuineres de Salt), Teresa Palou (Institut Salvador Espriu), Agermanament Perú, Rafel Sala, Frederic Mayol, Carme Soler, Club Bàsquet Salt, Vebxarxa.

PORTADA: Cal Espígol, Marta Font

CORRECCIÓ: CPNLP

DISTRIBUCIÓ: Josep Palmerola

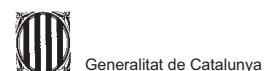
ADMINISTRACIÓ: Manel Oliveras

DIPÒSIT LEGAL: GI-356-1979

membre de: **ACPC**
Associació
Catalana
de la Premsa
Comarcal

amb la col·laboració de: **Ajuntament de SALT**

Del 'Doctor Gannon' a 'House'

Nom: Robert Riera
Edat: 56 anys
Nascut a Cassà de la Selva
Resideix a Salt des de fa 22 anys

Professió: Metge de medicina general, va treballar a Sant Feliu de Guíxols, Palafrugell i Sarrià de Ter abans de venir a Salt, el 1984, on ha tingut consulta des de fa 26 anys. Primer davant el Casal de Jubilats i després al carrer Manuel de Falla, on ara ja no visita. Segueix, però, com a metge en un dels CAP de Salt.

Resulta força confortable fer una entrevista a la consulta d'un doctor. Si et ve un atac de ves a saber què, ja ets a cal metge! Fora bromes, és d'admirar que hi hagi persones que decideixin assumir la responsabilitat d'intentar curar o si més no fer més portable la vida dels altres. Persones amb el gest ferm del cirurgià que fa la primera incisió amb el bisturí,

persones que tenen la traça de recompondre nervis, col·locar pròtesis o empastar-nos un queixal. A primera línia, però, i sense sortir en cap telenotícies per haver operat a cor obert, hi ha els metges de medicina general. Aquests són qui atenen la palpitació de la ciutadania i els seus mal de caps, literals i figurats. Per això, la descripció que en fa un tal Cassel Erik i que podeu trobar a la Wikipedia resulta prou encertada: "El metge poques vegades cura, algunes alleuja, però sempre ha de consolar".

-El paper del metge de poble encara existeix o ha canviat aquest tipus d'atenció?

-Avui dia es treballa més en equip, hi ha més convenis i acords amb els hospitals. Això ha comportat la informatització de les dades que comparteixen els Centres d'Atenció Primària (CAP) i els hospitals. Aleshores els CAP fan les proves intermèdies i després es té contacte amb els especialistes. Amb tot això, es pot dir que s'ha fet més complex el procés. Abans el metge de capçalera t'ho solucionava gairebé tot, mentre que ara es pot dir que som un esgraó més de la cadena. De tota manera, els que fa més anys que treballem i que tenim gent més gran, sí que encara es pot dir que fem una mica de metge, psicòleg, consultor i gairebé de capellà.

-Vol dir que en alguns casos els dolors dels pacients són més aviat problemes personals? Què es recepta en aquests casos?

-Sovint has de saber veure més enllà del que et diuen. A vegades et ve una persona que es queixa d'una dolença i veus que no et

lliga massa amb res, aleshores li preguntes si no és que està una mica baixa de moral i després et comencen a explicar que tenen un determinat problema. A vegades pots intentar donar algun consell, altres vegades no està a l'abast del metge de capçalera. De tota manera, si això comporta que tingui una mica de depressió, ansietat o un decaïment, doncs aleshores es pot donar alguna vitamina o tranquil·litzant.

-És més agraït aquest tracte o més carregós?

-En general, jo diria que és més agraït, perquè és com una història continuada de la gent. Entre la història clínica i el que t'expliquen, gairebé que quan veus entrar segons quins pacients ja saps què els passa. Aquest contacte més estret, per mi, facilita la feina. Això ho veus quan has d'atendre algun pacient d'un altre metge, perquè està malalt o de vacances o el que sigui, tot i que amb els historials també es treballa bé, sempre et costa una mica més de diagnosticar.

-Com és que va decidir fer medicina?

-Doncs jo vaig estudiar el batxillerat superior a Alcalá d'Henares, després de fer el primer cicle de batxillerat amb els germans de la Salle, a Cassà de la Selva. Al col·legi d'Alcalá hi érem interns i teníem algunes estones per anar a mirar la televisió. I a aquella edat, que ets molt idealista, em semblava admirable el Doctor Gannon, d'una sèrie que feien a la televisió. A més, com que estudiava amb beca, en acabar el batxillerat, si treies una mitjana de nota determinada, et mantenien la beca si estudiaves una carrera superior. Vaig dubtar entre arquitectura o medicina, però al final em vaig decantar per aquesta opció i no me'n penedeixo pas.

-Bé, és el somni de molts pares i mares, tenir un fill metge, no?

-Ara no tant. Ara la figura del metge es relaciona més amb el funcionari, abans sí que era una autoritat a cada poble. Jo no ho he vist, perquè sempre he estat en pobles més grans, però he sentit explicar que en pobles més petits el metge feia de forense i era una autoritat juntament amb l'alcalde, el cape-

llà i el jutge de pau. Eren autoritats morals, gairebé. Ara és diferent, els metges o metgesses, que de fet ara hi ha predomini de dones en aquesta carrera, no s'estabilitzen tant en un punt, es treballa per àrees bàsiques que inclouen més d'un poble i és diferent.

-Ha canviat molt el perfil dels pacients en aquests anys?

-Ara es fan analítiques cada any i això ajuda molt a veure l'estat dels pacients. Abans et podies trobar amb alguns pacients d'edat mitjana que potser no havien vingut mai a la consulta perquè no es trobaven malament, però que resulta que estaven amb la pressió o el colesterol a dalt de tot. Avui dia hi ha més controls i sobretot el medicament Simtron ha contribuït a frenar molt les embòlies i és un dels que més ha allargat la supervivència de les persones. Això és el que més ha canviat, que abans la gent gairebé no hi anava, a cal metge, mentre que ara potser hi anem massa.

-Vivim en una societat 'hipocondríaca'?

-Amb això s'hi troben sobretot els pediatres. Tenim alguns pacients que en diuen 'hiperfreqüentadors'. Hi ha certes persones que sí, que

s'escolten massa, i això no sempre vol dir que hagin d'estar més sanes. Hi ha gent que s'ha sobremedicat i tots els medicaments tenen efectes secundaris. I casos en què la mateixa obsessió per tenir la pressió alta, per exemple, els genera un estat d'estrès que fa que els pugui. El que s'ha de fer és una anàlisi anual a partir de certa edat, si fa falta un electrocardiograma, però ja està, tampoc és bo obsessionar-s'hi.

-S'allargarà l'esperança de vida fins al punt que els humans viuran 120 anys o més?

-No ho sé, però tampoc crec que sigui massa desitjable. Encara que es visquin més anys, a partir de certa edat ja no es té qualitat de vida. Està bé que es facin les activitats de memòria i físiques per allargar al màxim les capacitats, però arriba un punt en què això ja no és possible i a vegades la medicina el que fa és allargar-ho artificialment. Per mi no té interès, almenys a mi no m'agradaria.

-Sovint sents els avis que diuen 'això a la meua època no hi era' parlant de determinades malalties. És així? Han augmentat certes malalties com ara el càncer?

-És difícil de dir. Segurament sem-

bla que hi ha més càncer perquè es diagnostica amb més certesa i més precoçment. Abans, quan es diagnosticava, sovint ja no hi havia res a fer. També, en general, l'esperança de vida era més curta. Podria ser que hi hagués alguna cosa relacionada amb el tipus de menjar, amb alguns plàstics que s'ha vist que són cancerígens, amb la contaminació atmosfèrica, però és difícil de dir perquè, per altra banda, per exemple, ara es fuma menys i en millors condicions, és a dir que tot el tabac porta filtres i s'ha millorat. Hi ha molts factors a tenir en compte, és molt difícil de dir.

-Es trobarà una cura contra el càncer algun dia?

-Es van trobant solucions paliatives. Si es fa un diagnòstic precoç i es pot operar, hi ha força bons resultats. Les quimioteràpies van millorant, tot i que són força agressives pel cos, la radioteràpia també s'ha comprovat que va bé per problemes molt localitzats. Però una solució per tots els tipus de tumors, jo crec que costarà molt. Algunes revistes parlen de la solució a 30 o 40 anys vista, però penso que són massa optimistes. S'ha d'estudiar més la bioquímica, crear les proteïnes que puguin fer tornar a la normalitat les cèl·lules afectades, però tot això són teories una mica de ciència ficció.

-I per la sida?

-Per la sida sí que segurament es pugui trobar una solució. Es tracta d'estudiar bé el virus i fer una vacuna, igual que s'ha fet amb la grip A.

-Per què som capaços de crear només en un any una vacuna contra la grip A i per altres malalties costa tant? És una qüestió de dificultat o d'interessos?

-A veure, una mica de tot. Està clar que si les grans farmacèutiques es troben en el que anomenem primer món, es preocuparan més del que pugui afectar aquests països. A més, si treus un medicament, hi ha d'haver qui el pugui comprar.

-L'any que entrarem es podria

Entrevista al doctor Riera

aprovar la nova llei antibac. S'eradicaran tot tipus de cigarretes amb el temps?

-Costarà, tant de bo, però costarà. Ara, que no es fumi en els llocs públics em sembla bé, perquè hi ha molta gent que fuma indirectament, però prohibir el tabac totalment tampoc no ho trobaria correcte perquè aleshores segurament la gent fumarien altres substàncies de menys qualitat o buscarien altres vicis. Si es deixés de fabricar tabac de cop passaria com amb la llei seca dels Estats Units. Hi hauria un tabac de contraban més dolent o començarien a fumar una altra cosa, com el cànnabis, que com que es fuma sense filtre és gairebé pitjor que el tabac, a nivell pulmonar.

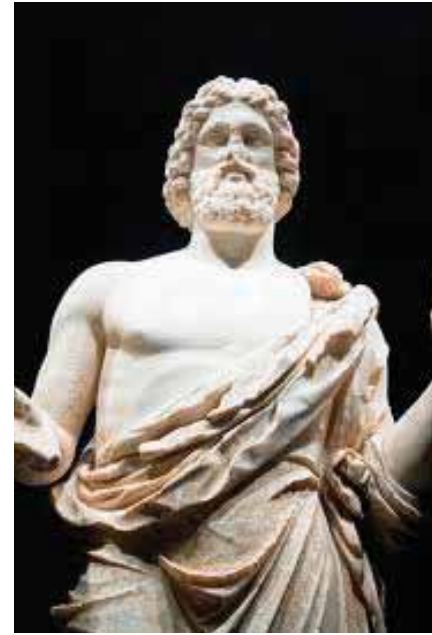
-Què pensa de la legalització del cànnabis?

-Les aplicacions medicinals s'han de poder practicar, però legalitzar-lo del tot no ho veig tant clar, perquè ja se'n consumeix molt i potser és millor controlar-ho i mirar de frenar-ho una mica. Agafar una addicció costa molt poc, el problema ve quan te la vols treure. I el cànnabis sovint

actua de desencadenant en gent amb tendència a depressions psicòtiques o fins i tot esquizofrènies. No s'ha demostrat científicament, però sol passar així, abans passava en molts joves quan anaven a la mili. Ara, no sabem si és així o a la inversa, és a dir, que la gent amb tendència a aquestes patologies tingui més propensió a consumir certes drogues. El cos d'unes persones demana més unes substàncies que unes altres. Una persona que li agraden molt els dolços s'ha de vigilar que no tingui tendència a tenir diabetis.

-Quins consells ens donaria per una vida sana?

-Fomentar l'esport, la vida a l'aire lliure i, sobretot pels joves, buscar altres alternatives abans que caure en aquestes toxicomanies de les que parlàvem. Caldria fomentar l'ocupació, la lectura, les biblioteques. Perquè a vegades sembla que per interessos comercials es fomenta més l'oci, els cotxes, etc. en lloc d'anar a passejar, per exemple, a les deveses o al camí dels Àngels, que sovint no hi trobes gairebé ningú.

-Radiografia del poble: Salt és un poble sa?

-Sí, en general Salt és un poble sa. No tenim una contaminació ambiental per damunt dels altres pobles. No hi ha cap fàbrica, ara. I a més, estem ben ventilats, perquè en ser una zona plana, quan hi passa la tramuntana s'emporta tota la contaminació que hi pugui haver.

Agnès Cabezas Horno

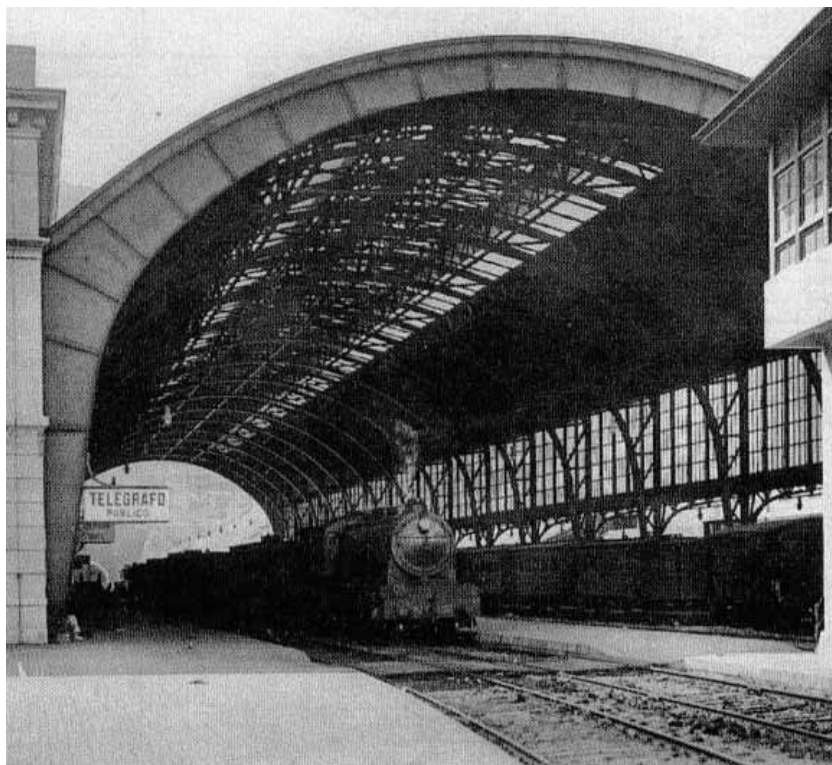
Per una història pròpia del Ferrocarril

Els carrils de ferro colat s'inventaren a les explotacions mineres de la Gran Bretanya el 1763, encara amb tracció animal. El 1765 James Watt va idear la màquina de vapor i la primera locomotora la construï Richard Trevithick el 1804, i va efectuar un primer recorregut de 15 km a Gal·les. Vist l'èxit a les mines, el 1825 es va inaugurar la primera línia de viatgers. Llavors l'invent va revolucionar el transport i la indústria siderúrgica. A Catalunya s'inicià el 1848 amb la inauguració de la línia Mataró-Barcelona, per iniciativa de l'empresari Miquel Biada. El traçat s'encarregà el 1845 a enginyers britànics i fou el primer ferrocarril de la península i

el desè del món. A partir de la segona meitat del segle XIX es començà la construcció de la xarxa ferroviària catalana. En una primera etapa, aprofitant els avantatges que concedia la llei general de Ferrocarrils de 1855, Barcelona s'enllaçà amb Lleida el 1860, amb Girona el 1862 i amb Tarragona el 1865. La poca rendibilitat de les línies en explotació n'alentí el procés constructiu, però es va reprendre el 1875. Així

HISTÒRIA

el 1878 el ferrocarril arribava a la frontera per Portbou i el 1879 s'in-
augurava la línia Tarragona-Lleida.
La construcció de la xarxa impulsà
la indústria metal·lúrgica (el 1855
naixia la Maquinista Terrestre i
Marítima), però la política estatal
d'afavorir la importació de material
en limità l'expansió. La decisió del
govern espanyol, per qüestions
militars i de seguretat, sobre una
amplada de via (1,67 metres) su-
perior a l'europea (1,435 metres,
l'amplada dels cotxes de cavalls)
dificultà la connexió amb la xarxa
internacional i la seva rendibilitat.
El capital català participà activa-
ment en la construcció de la xarxa
a l'espera d'uns rendiments que
no es produïren. Després del crac
borsari de 1866 s'inicià un procés
d'absorció per part de les com-
panyies espanyoles. La pionera
Companyia dels Camins de Ferro
de Barcelona a Mataró havia origi-
nat la TBF, la Companyia de Fer-
rocarrils de Tarragona a Barcelona
i França. Aquesta, que dominava
la xarxa catalana, fou absorbida el
1898 per la MAZ, la Companyia de
Ferrocarrils de Madrid a Alacant i
Saragossa. I la Companyia dels
Camins de Ferro del Nord d'Espa-
nya absorbia les Companyies dels

capitals, estructurant una xarxa que
facilitava el comerç i el transport i
que articulava el país. Així, des de
Girona el tren arribava a Palamós
el 1887, a Sant Feliu el 1892, a
Olot el 1911 i a Banyoles el 1928.
També des de Barcelona partien
línies cap a les ciutats industrials
: a Granollers havia arribat el 1854
(i d'aquí a Vic el 1876, a Ripoll el
1880, a Ribes de Freser el 1919,
a Puigcerdà el 1928 i a Núria el
1931), a Martorell el 1859 (i d'aquí
a Igualada el 1892), a Terrassa el
1919 i a Sabadell el 1922. Des de
Lleida el tren havia arribat a Bala-
guer el 1924, i d'aquí a Tremp el
1950 i a la Pobla de Segur el 1951.
Però des de mitjans del segle XX
l'automòbil i la carretera prengue-
ren el relleu i la majoria d'aquestes
línies locals foren desarticulades,
i actualment el seu antic traçat
s'han reconvertit en vies verdes
per al cicloturisme. Les línies de
Sabadell i Terrassa, d'ample de via
internacional, i la de Balaguer, s'in-
tegraren el 1979 a la companyia
dels Ferrocarrils de la Generalitat.
Són les úniques línies pròpiament
catalanes.

Avui els trens d'alta velocitat i am-
plada de via internacional tornen a

Ferrocarrils de
Lleida a Reus
i Tarragona el
1867 i la Com-
panyia de Sara-
gossa a Barce-
lona el 1878. El
1941 aquestes
societats foren
nacionalitzades
i integrades a
la Red Nacional
de Ferrocarriles
Españoles, la
RENFE.

Al marge havien
restat algunes
companyies peti-
tes que porta-
ren el tren petit
o carrilet, de via
estreta, a diver-
ses poblacions
catalanes des
de les seves ca-
pitals, estructurant una xarxa que
facilitava el comerç i el transport i
que articulava el país. Així, des de
Girona el tren arribava a Palamós
el 1887, a Sant Feliu el 1892, a
Olot el 1911 i a Banyoles el 1928.
També des de Barcelona partien
línies cap a les ciutats industrials
: a Granollers havia arribat el 1854
(i d'aquí a Vic el 1876, a Ripoll el
1880, a Ribes de Freser el 1919,
a Puigcerdà el 1928 i a Núria el
1931), a Martorell el 1859 (i d'aquí
a Igualada el 1892), a Terrassa el
1919 i a Sabadell el 1922. Des de
Lleida el tren havia arribat a Bala-
guer el 1924, i d'aquí a Tremp el
1950 i a la Pobla de Segur el 1951.
Però des de mitjans del segle XX
l'automòbil i la carretera prengue-
ren el relleu i la majoria d'aquestes
línies locals foren desarticulades,
i actualment el seu antic traçat
s'han reconvertit en vies verdes
per al cicloturisme. Les línies de
Sabadell i Terrassa, d'ample de via
internacional, i la de Balaguer, s'in-
tegraren el 1979 a la companyia
dels Ferrocarrils de la Generalitat.
Són les úniques línies pròpiament
catalanes.

competir amb les autopistes com a
grans xarxes de transports de pas-
satgers i mercaderies. Així l'Estat
espanyol inicia als anys noranta
la construcció d'una gran xarxa
de transport de viatgers d'alta ve-
locitat que no arriba a Barcelona
fins al 2008, procedent de Madrid
i Saragossa i passant per Lleida i
Tarragona. Llavors en continua la
construcció fins a Girona i la fron-
tera francesa i la consegüent con-
nexió internacional, la finalització
de la qual no està prevista fins al
2012.

Al mateix temps està en estudi
una xarxa europea de transport
de mercaderies que ha d'unir el
nord i el sud del continent, el tra-
çat de la qual a la península està
en discussió: pel Mediterrani (País
Valencià i Catalunya), per l'Atlàntic
(País Basc) o creuant els Pirineus
pel mig via Saragossa i provinent
d'Andalusia. Catalunya sempre ha
defensat la via mediterrània per a
consolidar el seu teixit industrial i
comercial i ha lamentat el retard
amb el qual li ha arribat l'alta ve-
locitat. Igualment la Generalitat,
després de trenta d'anys d'autogo-
vern, està en disposició d'assumir
el traspàs de la gestió dels trens
de rodalies i regionals en unes
dures negociacions. Però les vies
principals i les estacions continuen
sent de titularitat estatal (Adminis-
trador d'Infraestructures Ferrovià-
ries, l'ADIF) i també l'alta velocitat.
En l'actualitat està en estudi una
línia transversal que uneixi Giro-
na i Lleida, pendent d'assignació
pressupostària.

La gestió estatal de la xarxa catala-
na ha estat històricament pèssima
i deficient. Si volem uns ferrocarrils
eficients que facin un bon servei
públic tant a la ciutadania com a
les nostres empreses, cal recupe-
rar-ne la totalitat de la gestió i la
seva titularitat. El ferrocarril català
fou fruit de la nostra voluntat, inici-
ativa i esforços, i no és només una
necessitat peremptòria, sinó una
qüestió de dret, revertir-ne el seu
control i propietat.

Joan Corominas

Paulí Pallàs i la lluita clandestina

Paulí Pallàs inicià les activitats clandestines tan bon punt fou alliberat dels batallons disciplinaris i amb altres companys de l'organització formaren el primer comitè del POUM a la ciutat de Girona. Un temps després, crearen un club de futbol que era una tapadora, perquè d'allà varen sortir unes cèl·lules que els van permetre posar-se en contacte amb els resistents de Barcelona i França.

La captació d'antics militants va permetre al grup la formació d'un comitè de caire provincial. Manuel Lamuà, impressor, n'esdevingué el màxim responsable com a secretari polític. Paulí Pallàs era l'encarregat dels afers militars i polítics. Les reunions es feien a la via pública tot passejant per la Devesa. El coordinador a salt del POUM era Francesc Garcia (en Paco). El grup tenia contactes directes de 2 representants de Girona amb el Comitè Nacional de Barcelona.

Els militants del POUM eren 300 en la clandestinitat a les comarques gironines, sense comptar els simpatitzants. El grup feia pintades de Franco no!

amb una matriu de llaua i exercien una agitació i propaganda contra el sistema d'una manera continua. La primavera de 1948 el POUM havia aconseguit un determinat arrelament a les comarques gironines, i sembla ser que el delator Renard fou qui denuncià a la policia les activitats del grup i facilità la detenció de 35 militants del POUM el dia 8 de juny de 1948.

Als detinguts els fou confiscat material de propaganda, carnets del POUM, segells de coització i el segell de cautxú del partit, així com les instruccions per a l'organització interna i una llibreta de comptabilitat.

Paulí Pallàs sofrí maltractaments i escorcolls dues o tres vegades quan els policies el van portar al seu medi. Precisament, el dia que el van detenir sopava amb els seus sogres, muller i fill gran que era nat i vivien a Salt.

Tots els detinguts foren empresonats a la presó provincial, exconvent de les monges Clarisses, a Salt, des del dia 14 de juny de 1948.

Paulí Pallàs i la resta de companys foren jutjats el dia 10 d'abril de 1951 en un consell de guerra que tingué lloc a l'edifici vell d'hisenda de Girona (plaça de sant Josep).

La sentència corresponent castigà els dirigents amb les penes més dures i fou aprovada pel capità General de Catalunya el dia 23 de maig de 1951, el qual va confirmar la condemna a Paulí Pallàs a 3 anys i sis mesos de presó.

Paulí Pallàs és un clar exemple

de militància activa i de persona compromesa amb unes idees nobles i de justícia per al poble a fi d'aconseguir un benestar per a la col·lectivitat.

A hores d'ara en Paulí Pallàs no ha tingut mai un reconeixement oficial per les seves tasques polítiques. Fou un d'aquells homes que es jugaren la pell a l'interior del país. I no estic parlant dels que van pujar al carro una vegada l'església catòlica donà cobertura nacional, segons el Concili Vaticà II, quan facilità les llengües vernacles per al culte.

És d'esperar que algun dia les autoritats del poble de Salt retin homenatge a Paulí Pallàs a fi de reconèixer la tasca d'aquells lluitadors que, tal vegada, si som aquí ha estat gràcies a ells.

Agapit Alonso i Pont

p paulí
GESTORIA

Av. Jaume I, 44, baixos
Tel. 972 20 88 54
Fax 972 21 46 08
17001 GIRONA

- GESTORA ADMINISTRATIVA

Declaració de renda, Impostos
(Expedients de jubilació, Seguretat Social
d'empreses, Matriculació de vehicles, etc.)

- ASSEGURANCES

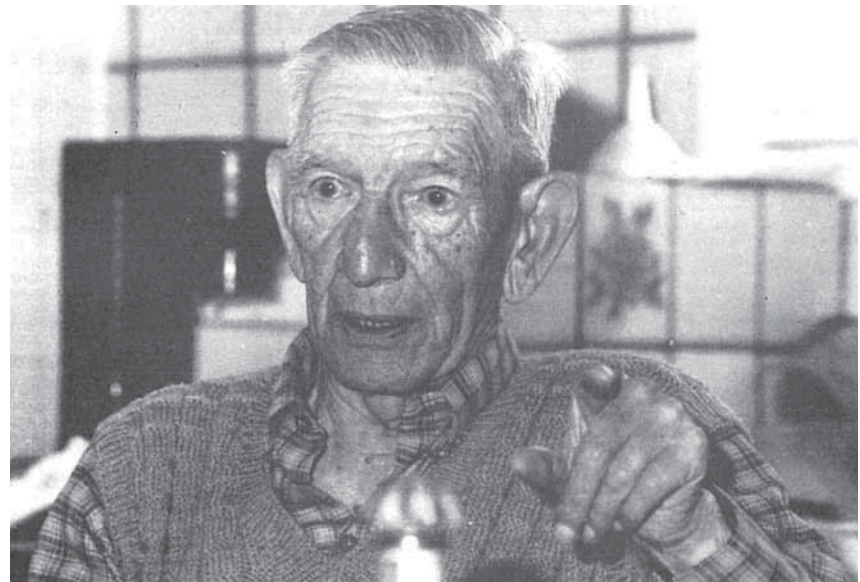
Vehicles, multirisc de la llar
(comunitat, comerç, jubilació, pensions,
accident individual, malaltia).

Els dies 17, 18 i 19 de juliol de 1936 es produeix la revolta militar, però curiosament a Catalunya comença també una de les etapes més interessants en tant s'establí una nova forma de baix, que no s'havia produït fins aquell moment, però que es covava des de temps enrera.

L'aixecament militar del juliol de 1936 troba la resistència de grups d'obrers organitzats, que juntament amb les forces d'Ordre Públic fidels a la República, sufocaren la revolta. Però un cop reprimida aquesta, les bases imposen un nou ordre econòmic i de societat. I fou el moment tan desitjat pels revolucionaris per establir la Revolució Social i anihilar els reformistes o contrarevolucionaris, i les falses il·lusions de la democràcia burgesa.

Les bases organitzaven el govern i la gestió del territori, reorganitzaven l'activitat productiva i de distribució, sanitat, transports i defensa interior. És el que coneixem pel nom de la Revolució Social del 19 de juliol. L'única època de la història que es produeix en el nostre poble una experiència d'aquestes característiques.

Les persones que exercien la gestió política en ple procés revolucionari elegiren Eduardo Pardo i Gómez president del Consell Municipal de Salt el 19/10/36. Després d'un interval de cinc mesos a la fiscalia del Tribunal Popular de Girona es reintegra al Consell Municipal, a la Conselleria de Finances.

Fotografia Manel Lladó (El Punt)

Eduard Pardo va nèixer a Cofrentes (València) i arriba al poble per qüestions sindicals, ja que Salt era una plaça important durant la República. Vivia amb la seva mare Clotilde Gómez.

Eduard Pardo formà parella amb la Mercè Rigau i Privat, jove gironina, i varen tenir un fill que posaren el nom de Floreal.

L'any 1939 va passar a França a peu per la Vall del Llémena. Anava acompanyat d'un home que no he pogut identificar i reposaren en una masia important del lloc coneguda, però no vull anomenar perquè seguidors podrien anar a la casa. Avui dia els residents i propietaris no són els d'aquella època, el que suposaria un inconvenient pels ac-

tuals pobladors. Arribaren a la casa pairal al migdia en un dia de forta calor, descansaren, menjaren i es proveiren de fruits secs per afrontar la travessada de la frontera.

La mare Clotilde va romandre aquí i fou delatada. La tancaren a la presó de dones: exconvent de les Adoratrius. Avui dia, l'edificació no existeix però estava situada a la cantonada de l'actual carrer Pare Claret amb Joan Maragall de Girona. La senyora Clotilde no sortí en vida de la presó de dones.

La parella de l'Eduard Pardo, la senyora Mercè Rigau i Privat, també fou detinguda juntament amb el seu fill Floreal, però no li pogueren fer res malgrat ésser parella, perquè mai havien fet papers, el que salvà a la Mercè d'un mal destí i no pogueren provar que era la parella de l'Eduard, malgrat que fou desterrada a Figueres. Al seu fill Floreal li varen canviar el nom pel del seu pare, Eduard. L'Eduard fill va morir l'any 2002 sense descendència.

L'Eduard Pardo i Gómez era una persona d'una gran cultura. De ben jove estudià en un col·legi important de Requena. A l'època del nou ordre, també, fou administrador del psiquiàtric.

Una vegada a França, l'Eduard Pardo i Gómez formà una nova parella que tingué una filla, de nom Nicole. L'Eduard Pardo i Gómez va morir l'any 1997 a França.

Agapit Alonso i Pont

Els veritables antisistema

Poca cosa es podia esperar d'una societat que des de sempre ha tingut un ésser superior que premia els bons i castiga els dolents, quan els bons són els qui compleixen les regles d'una comunitat organitzada sota unes normes que varen establir els poderosos. D'aquí ve l'afany de voler controlar-ho tot i governar la comunitat. Tot aquell que no acata ni se sotmet, gràcies al coneixement i a la intel·ligència, a les directrius de l'oligarquia governant és declarat antisistema. El desqualifiquen i el criminalitzen, acusant-lo de violent o fins i tot de no estar bé. Però després d'una generació de falses llibertats hi ha molta gent que s'adona de qui són els veritables antisistema, perquè són ells —els qui ocupen els llocs de representació— els que es carreguen l'estat del benestar. Hi ha un veritable exercit de directors, gestors i parlamentaris nomenats a dit dins la societat, que són la carcassa del sistema. S'autoperpetuen en els càrrecs i són la millor garantia per als poders de saber que res es mourà contra els de dalt, i que sí es menjaran tots els brots que sur-

tin. És a dir, com les cabres. El sistema econòmic del capitalisme autàrquic dels plans de desenvolupament dels anys 60 va evolucionar per a convertir-se en el capitalisme financer d'avui dia. Però no hi ha cap economista que es cregui que això serà un bé per a tothom, donada la condició de pertànyer a una comunitat de sers creats i que una persona no es fa a si mateixa a la fi de tenir autonomia. Perquè si una cosa no permet el capitalisme és que un individu es valgui per si sol. D'aquí ve el desig dels governs de voler controlar l'ensenyament, els mitjans de comunicació, etc. en una societat que ells anomenen lliure. S'albira amb l'existència d'uns partits grossos que són la gàbia per mantenir el ramat tancat. I, d'aquesta manera, l'oligarquia dirigent de cada grup estableix els mecanismes necessaris amb els poders fàctics per a tenir la societat sota control. Nosaltres creiem en el sistema, són ells: els dirigents dels partits grossos que s'ho estan carregant tot i han substituït les paraules cultura, ensenyament, intel·ligència...i en conseqüència anul·len la llibertat. I fan que la gent no

cregui en la veritable democràcia. Nota: la veritable saviesa resideix en el poble i no en els grups, ni oligarquies de govern que representen la comunitat, quan la major part de les vegades són una colla "d'espavilats".

Aquest article me'l va suggerir un jove molt dinàmic de Salt.

J..., gràcies pel contingut d'aquest escrit, que és molt important i me'l facilitares en una conversa a la plaça Tres de Març en un dia de tardor. Hi estic totalment d'acord i és oportuna la seva publicació en uns moments que hi ha una confusió molt grossa dins de la comunitat, des del moment en què l'única cosa que fan els governats és abonar el sistema financer.

Agapit Alonso i Pont

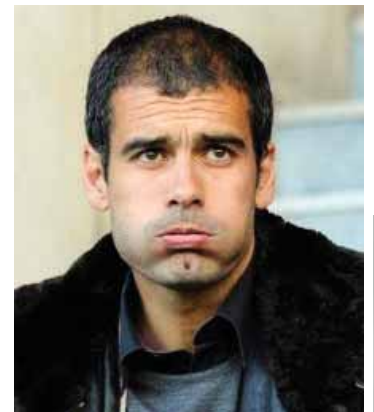
28N

<<Bona nit i benvinguts, una vegada més, a les grans nits de futbol. Avui, 28N, assistirem a un dels duels més esperats i amb més rivalitat de la nostra cultura. A l'esquerra, de vermell amb tons verdosos i les quatre franges com a escut, el progrés i la modernitat (o això diuen) caracteritzats per aparentar fer un joc directe, d'anar al primer toc, amb ganes de buscar la porteria rival i no esperar a veure-les venir, però que, un cop aconsegueixen avançar-se, per norma general, busquen mantenir el resultat. A la dreta i vestits amb tonalitats blavoses i animats per la seva mascota (un colom, per suposat) la conservació i la continuïtat buscaran endur-se l'encontre al seu terreny fent que aquest esdevingui un partit dur, físic, de contacte i on els balons llargs buscant

al davantèr hàbil de torn pugui donar bons resultats.>>

No sé per què no ho veig estrany, és més, en el fons crec que ha sigut una bona idea que posposessin el partit per un dia després tenint en compte que les eleccions i "el partit" no podien coincidir en un mateix dia (massa esdeveniments trascendentals en un mateix dia!). M'agrada el futbol i l'esport i, particularment, la política no em treu la son. Tot i així, sóc conscient que cal aportar la meua participació en certs aspectes i aquest (el fet d'exercir el meu dret a vot) n'és un (que això no vol dir que tingui clar a qui haig de recolzar...). Veig però que els polítics i la societat no acaba de veure-ho igual i, per això, prefereixo agafar-m'ho a broma i proposo als nostres dirigents que en lloc de malgastar els seus esforços en

campanyes inútils, butlletes insofribles que emplen les nostres bústies en va, mítings que només creuen ells mateixos i estadístiques que sempre trenquen la norma, facin el que saben que sí que interessa al poble i estalviar-se en un futur proper haver de desplaçar un partit tan important a un dilluns per culpa d'uns comicis. Des del meu humil punt de vista, tenen dues opcions: vestir-se de curt i que una pilota i onze per banda decideixin el resultat o que fitxin en Pep com a assessor polític. Al Barça li funciona...

Héctor Martínez

La nostra aventura va ser fruit d'un regal. El nostre viatge al Canadà va ser el regal del 50è aniversari de la meua mare! Quan li vam regalar no s'ho podia creure. Hi volíem anar aquell mateix any però no va poder ser. Al cap de dos anys el somni es va complir...no només per ella! Sinó per la meua germana, el meu pare i per mi!

Vam fixar dates els primers quinze dies de setembre d'enguany, vam comprar els bitllets 9 mesos abans! Ja havíem fet el primer pas.

Mesos més tard, quan s'acostava la data estàvem indecisos en si llogar una caravana o un cotxe...tot i tenir ganes de provar l'experiència amb caravana vam decidir llogar un cotxe, un tot-terreny típicament americà. Més tard vam reservar tots els càmpings i hotels. Ja ho teníem tot lligat!

La data no va tardar a arribar, els nervis es començaven a notar...maletes, endolls, mapes, comprovar reserves...

Vam agafar el vol al migdia de Barcelona a Montreal, el vol va durar set hores...una mica pesades tot i les pel·lícules. A les quatre de la tarda, hora canadenca, vam arribar a l'aeroport, vam agafar el cotxe llogat, i quin cotxe! Era un tanc! Amb canvi automàtic i encara amb olor de nou.

Vam anar cap al nostre càmping amb l'ajuda del navegador, sort! Si no, ens hauríem perdut! Ens vam posar a sopar i rebentats, au!, cap al llit.

El nostre primer matí a terres canadenques el vam dedicar a visitar el

centre de Montreal, mentre miràvem de trucar a una amiga que estudia a Montreal, des d'una cabina telefònica; al final vam quedar entesos. Vam visitar la catedral de Nôtre Dame de Montreal i després de dinar cap al Jardí Botànic! L'endemà ens esperava la ruta cap a Quebec!

Vàrem arribar a Quebec al migdia, vam instal·lar-nos al càmping i au!, cap al centre de la ciutat de Quebec a fer una primera visita. Vàrem veure l'imponent Chateau Frontenac i vàrem programar la visita guiada per l'endemà, vam passejar fins a fer-se fosc i cap a dormir.

L'endemà de bon matí vam visitar el Chateau Frontenac, actualment convertit en un hotel de cinc estrelles. Quina passada! A la tarda vàrem tenir temps d'anar a veure la Reserva India dels Huron-Wendat...impressionant! Vam tenir una guia per nosaltres i ens va explicar la vida dels seus avantpassats i la vida que porten actualment; viuen com en una mena de república, però el govern canadenc té l'última paraula en les decisions que pren el gran consell, tenen una escola, un banc, un cos policial...

Més tard al vespre vam aprofitar per anar fins a les Chutes Montmorency, on vam baixar fins a la riba a través de 450 escales de fusta! L'endemà tocava anar a veure la zona Nord-Oest de Quebec. Vàrem començar per donar la volta a l'illa d'Orleans, famosa per les seves pomes, que són boníssimes i es recol·lecten entre la neu del gener.

Vam continuar fins a la catedral de Sainte Anne de Beaupré, on després d'admirar la immensa catedral vam comprar records. Més tard vam anar cap al Canyon de Sainte Anne! Un parc natural on es fa un recorregut pel mig del bosc

passant diversos ponts entre una gorga-Canyon on hi ha cascades d'uns 82 metres d'alçada.

L'endemà vam quedar-nos pel centre de Quebec passejant tranquil·lament mentre abans d'anar a dormir preparam les maletes per marxar el dia següent cap a Tadoussac!

Ens aixequem aviat i carregem maletes! Cap a buscar el Motel que teníem reservat a la Badia de Sainte Catherine. Vàrem arribar al matí a Sainte Catherine...en un autèntic Motel americà de carretera, a pocs quilometres de Tadoussac. Vam reservar l'excursió per anar a veure les balenes des del mateix hotel, l'endemà tindriem el plaer de veure de molt a prop aquests grans mamífers... fins a la pròxima revista...!

Reconeixement per a la petita biblioteca de Salt.

Salt té dues biblioteques públiques: la biblioteca pública de Salt i la biblioteca d'en Massagran. En paral·lel, des de fa cinc anys i finançat amb el suport de la Diputació de Girona, aquest petit sistema bibliotecari d'àmbit local s'ha dotat d'una bona eina per aprofundir en la seva feina, el Pla Local de lectura Pública que, entre moltes altres coses, garanteix que tots els nens de Salt sàpiguen l'existència i els serveis d'aquestes biblioteques.

Des del 2006 la biblioteca pública està situada a l'edifici de la Coma Cros. Amb aquest nou emplaçament aquesta biblioteca s'ha convertit en la gran biblioteca del conjunt urbà de Girona-Salt. Una llarga experiència, més de cinquanta anys de biblioteca pública, una feina ben feta al llarg d'aquest temps i una aposta decidida per definir el projecte actual en una biblioteca moderna, l'ha convertit, sense cap mena de dubte, en el referent bibliotecari de les comarques gironines.

El passat 12 d'octubre la petita d'aquestes biblioteques, la d'en Massagran, la que està situada al carrer Major, al costat de la plaça del Pi, va rebre el Premi Francesc Candel, convocat per la Fundació Carulla amb el suport de la secretaria per a la immigració del Departament d'Acció Social i Ciutadania de la Generalitat de Catalunya, premi destinat a reconèixer i difondre les bones pràctiques en l'àmbit de la integració dels ciutadans d'origen immigrant i dotat en 3.000 €.

Salt és un poble jove, la seva piràmide de població ja fa temps que no deixa dubtes. Aquesta realitat i l'aposta decidida ja des de finals del anys vuitanta del segle passat per donar-hi resposta, va propiciar la creació de la primera biblioteca pública infantil de les comarques gironines i que la gran biblioteca també tingués una secció infantil diferenciada, amb una responsable i un tractament acurat i específic. Tot plegat ens porta a la realitat

actual en què el servei de lectura pública a Salt està fent un treball important i seriós per la dinamització de la lectura amb la mainada en coordinació amb les escoles.

La Biblioteca d'en Massagran és una biblioteca destinada a nois i noies fins a setze anys. El seu fons, els seus serveis i les seves activitats estan pensades per als joves lectors i el seu entorn familiar. També és una biblioteca que ha tingut sempre molt present la realitat social i cultural de la seva comunitat, dels barris de Salt. Sense deixar de donar els serveis normals de tota biblioteca pública i en paral·lel, impulsa un seguit de propostes amb l'objectiu de fer possible que nens que per les seves circumstàncies familiars i socials podrien estar molt lluny de ser usuaris de les biblioteques, trobin les màximes facilitats per poderne esdevenir. La lectura pública és un dret social per a tothom, sense distincions i no només la Massagran sinó tot aquest petit sistema bibliotecari local treballa per fer-ho possible.

Els projectes actuals que voldria esmentar serien:

L'espai d'acollida lingüística i social: durant les tardes del dilluns fins al dijous i de cinc a dos quarts de vuit del vespre, a l'Illa d'en Massagran s'hi apleguen nois i noies (dos dies els de fins a dotze anys i els altres dos fins als setze) que fa poc temps que acaben d'arribar al poble i que necessiten un esforç afegit per esdevenir lectors i usuaris de la biblioteca. Aquest projecte, que ja fa molt anys que existeix, ha estat pensat, finançat i realitzat sempre per l'Associació GRAMC i els seus educadors, en coordinació amb la biblioteca. Potser actualment estem en l'època de més integració entre aquest projecte i la biblioteca, ja que cada vegada més són nens que entren a la biblioteca que davant les seves mancances són derivats a aquest servei.

Teixint cultures és un dels altres projectes. Els dimarts al matí es reuneixen a la biblioteca moltes

mares dels nostres petits usuaris amb la finalitat de recuperar la seva tradició oral, els contes de tradició oral de les seves cultures africanes. També realitzat per l'Associació GRAMC reuneix un bon grup de professionals i voluntaris.

Des del setembre d'aquest any, la biblioteca obra de dilluns a divendres de quatre a cinc de la tarda per a mares i pares amb fills menors de tres anys. Només per a ells. Ajudar en la complicitat de la mediació de la lectura entre els pares i els seus fills és treballar en la creació de futurs lectors.

Un altre petit fet diferencial de la biblioteca és que de cinc a sis de la tarda deixem que els nens de cinc, sis i set anys que encara no són lectors puguin entrar per compartir la lectura amb els bibliotecaris. Molts nens vénen sols a la biblioteca i aquesta estona propicia que ells puguin gaudir d'aquest privilegi d'escoltar històries, de començar a llegir, amb totes les seves dificultats, amb un adult.

Els dilluns i sota el nom "Lectures amb te", una quinzena de mares de procedència magrebina han creat un grup de lectura. Descobrir o recuperar la lectura com un bé personal d'aquestes mares, a banda dels beneficis per a elles mateixes, segur que aplanarà el camí lector dels nostres petits usuaris.

Podríem parlar d'altres propostes, algunes ja consolidades i d'altres en els seus inicis, però penso que amb aquestes pot quedar prou clar el caràcter d'aquesta biblioteca.

Per acabar: sense la feina del president de l'associació GRAMC, sense el seu treball de síntesi de tots els textos escrits els darrers temps per part del personal de la biblioteca no ens hauríem presentat mai al Premi Francesc Candel. El reconeixement era obligat i no és casual que això sigui així. La Biblioteca d'en Massagran és de titularitat municipal, està integrada a la Xarxa de Biblioteques de la Generalitat de Catalunya, és filial de la biblioteca pública de Salt i el seu equip de treball està format per personal de l'ajuntament i de l'em-

presa de serveis Tot Oci. Però des de fa molt anys i ara més que mai, l'associació GRAMC ha apostat per aquesta biblioteca, amb perso-

nes però també amb suport tècnic, amb recolzament teòric i projectes concrets.

Per acabar només voldria recordar

que aquest premi és per a tots els professionals que estan treballant en el nostre municipi perquè la lectura sigui un dret social per a tothom.

Jordi Artigal

Que els estels t'acompanyin!

(En record de l'Assumpció Moragas i Auladell que ens va deixar el passat 16 de novembre, als 49 anys)

Benvolguda Assumpció! mai més et veurem entrar un xic tard i corrent al TAST DE PLÀSTICA; cansada, però amb pas lleuger, just després d'acabar el teu monitoratge.

Ja no podrem gaudir amb l'espurna curiosa dels teus ulls, la simplicitat, la ingenuïtat, la companyia,... sempre amanida amb les ànsies d'aprendre i desvetllar la traça i la força expressiva.

Ens sorprenies, tu que no eres mestra, per la teva motivació i aquella fàcil capacitat d'entusiasme que sabies encomanar. Et dèiem rient, però convençudes que posseïes una ment divergent, ja que eres capaç de donar la volta a qualsevol idea fins a convertir-la en quelcom original i diferent.

Et veiem plena de vida i amb moltes expectatives de futur, tot just acabaves d'endinsar-te en l'univers del món educatiu en horari extraescolar, però pressenties que podia ser la vocació de la teva vida i t'omplia de joia el treball i el contacte amb els infants.

Ens consola saber que et

senties bé entre nosaltres, i ens ho demostrares sovint tant en les hores que compartirem al Centre Cívic de Sant Narcís com a l'Escola d'Art de Salt. Eres conscient de que se t'obria un món nou i desconegut fins ara i tenies molta pressa per fer, desfer, conèixer, experimentar...

Assumpció! Nosaltres mai entendrem el perquè t'hem hagut de perdre! però et seguirem veient

amb la mirada plàcida, els ulls brillants i les mans destres...

Només desitgem que allà on descansis hi regni la pau, la serenor.. i que el nostre record ompli el teu somni de belles formes, llum i colors..

Dels companys i companyes dels cursos: "UN TAST DE PLÀSTICA" i "CALAIX CREATIU, 2009-10"

Plaça de la Vila, 24
Salt - Girona
Tel. 618 812 761
Fax: 972 233 919

TANCAMENTS D'ALUMINI
VIDRES AÏLLANTS
I DECORATIUS
PERSIANES I MOTORS
MAMPARES DE BANY
MOSQUITERES

Agermanament Perú: crònica de quinze anys!

Amb les primeres llums del dia ens adonem que la claror, dèbil i precària, assenjala que Jaén es troba a prop. El primer districte és el de Fila Alta, un assentament humà que en els últims anys ha anat creixent amb persones de la zona rural que vénen a Jaén amb l'esperança d'unes millors condicions de vida, és a dir, poder subsistir tota la família.

La carretera que uneix la costa del Perú amb la selva es diu de "pene-tración" i travessa els Andes enmig de dificultats més o menys feixugues, crescudes de rius, pluges que s'emporten les restes d'asfalt, roques al bell mig del camí que fan que la circulació es pari de cop, fang, revolts amb poca visibilitat, pas alternatiu... però tot i així s'arriba bé a la ciutat de Jaén! El sol ja és potent i escalfa de valent, aquí sempre és estiu amb períodes de pluges fortes.

Després de quinze anys el camí se'ns fa familiar i reconeixem aquell "caserio" amb el teulat foradat, aquells animals que pasturen al mig del camí, les dones que surten amb fruites per vendre als viatgers, els infants que ofereixen plàtans...Tot ja té aquell sabor de sempre, ens mirem i sense dir-nos res ens sentim a casa!

Caminem i avancem tot compartint.

A la tardor de l'any 1995 vàrem iniciar aquest camí d'agermanament amb les terres del nord oriental del Marañón al Perú. Quinze anys ple-gats de projectes, de somnis fets realitat, de coneixença mútua, de compartir unes realitats molt diferents.

Hem establert un pont d'unió entre les dues vessants del mar, així junts en la distància hem anat vestint i enriquint aquest gran corriol de la solidaritat i la cooperació al desenvolupament.

Un dels objectius que volíem aconseguir és el de posar rostre a l'agermanament, conscients que una mirada dóna valor a les relacions fraternals i una encaixada enalteix la germanor tan necessària en un món que trontolla en tot el que són valors humans, si més no, volem apropar com es viu, com se sent, com es comparteix en unes terres llunyanes en la distància però bategant al cor de tots nosaltres.

Jaén-Perú es troba al costat mateix de la frontera amb l'Equador, és la porta d'entrada a la selva amazònica (Ceja de Selva), per arribar-hi cal travessar els Andes. Es percep el seu clima tropical, calorós, amb la pluja fina que cau cada vespre, amb els colors brillants del carrer. És un entorn que es troba a 18 hores de la capital, Lima. Aquest fet li confereix uns trets propis a l'Amèrica llatina: endarreriment en les infraestructures; abandonament per part del poder central; mancances molt greus en la seva xarxa educativa i sanitària; vies de comunicació feixugues; en tot el territori rural i de selva sense en-

llumenat ni clavegueram ni xarxa d'aigua...

Al bell mig d'aquesta realitat s'aixequen, valents i decidits, un seguit de dones i homes que creuen en les possibilitats de l'ésser humà, que lluiten per canviar les probabilitats de les persones que viuen en aquests indrets, que es comprometen fermament en la solidaritat, que s'organitzen en entitats culturals, cíviques, de veïnatge...on els Drets Humans són el referent a partir del qual lluitar pacíficament. Sí, en aquestes terres es defensa i es promouen els Drets Humans perquè massa sovint són vulnerats i trepitjats.

És amb aquestes persones que ens hem agermanat ara fa quinze

MOBRA, S. L.

construccions metàl·liques - tall, deformació de xapes i tubs

Pol. Ind. Torre-Mirona - C/ Vilablareix, s/n - 17190 SALT (Girona)
Tel. 972 23 53 17 - Fax 972 24 26 18 - mobra@intercomgi.com

anys! Organització, competència i esforç, són tres característiques dels grups del Vicariato de Jaén-Perú. La Vicaría de la Solidaridad Jaén-Perú (Oficina de Derechos Humanos) és la nostra contrapart local, amb ells planifiquem, gestionem i avancem conjuntament, amb ple respecte per la pròpia idiosincràsia de la zona, de la seva gent, de les comunitats natives, ells i elles són els veritables artífexs del futur: ciutadans i ciutadanes que dia a dia construeixen un món millor ple d'esperança!

Cooperem, desenvolupem i unim

Ens plantegem cooperar des de diferents vessants a partir del diagnòstic que s'elabora directament a Jaén-Perú: hem formulat projectes en situacions d'emergència; projectes de cooperació al desenvolupament que creen riquesa directament al territori i, també, davant la vulneració frapant dels Drets Humans a la zona.

Voldríem incidir en el sentit que per a nosaltres conté el mot cooperar: tots som participants de les accions que es porten a terme, tenim en compte plenament que se situen a un país del sud i que els veritables protagonistes són les dones i homes peruans. L'equip humà i tècnic de la Vicaría de la Solidaridad és el motor central de totes les actuacions. I creiem fermament en el voluntariat. És l'opció que hem assumit a Catalunya, nosaltres som voluntaris i voluntàries. És del tot possible unir els conceptes de qualitat professional i voluntariat.

Ben segur que, durant aquests quinze anys de treball, no hauria estat possible tot el que hem realitzat sense l'ajut, el suport i les donacions dels simpatitzants i associats d'Agermanament Perú, amb tots ells hem fet possible complir moltes il·lusions.

I sí, hem de dir-ho molt clar, gràcies a totes les institucions, organismes, entitats que al llarg d'aquests 15 anys heu confiat amb nosaltres, gràcies per fer possible construir dispensaris mèdics, per donar aixopluc escolar a nens i nenes, per estendre la xarxa de 300 parteres, per dotar d'equipament informàtic i tecnològic, per fer arribar 80 farmàcies populars a indrets perduts, per fer possible la lluita envers la igualtat de gènere, per donar garanties legals a qui no en té, per posar 600 plats a taula cada dia en els sis menjadors infantils, per tenir la veu de Ràdio Marañón...i per finançar de manera valenta i decidida tots els nostres projectes.

En nom de les dones i homes Jaénos, del nord del Perú, volem agrair el treball efectiu de l'escola Pompeu Fabra, de l'Institut Carles Rahola, de l'Agrupament Escolta Sant Cugat, de la Parròquia de Salt. A Mans Unides, que ens ha ajudat a construir i equipar escoles. A l'Ajuntament de l'Escala, a l'Ajuntament de Castell-Platja d'Aro i a la Diputació de Girona, que al llarg d'anys fan possible la millora de condicions de vida a la zona rural i de selva.

A l'Ajuntament de Salt, que des de

sempre ens ha recolzat i ha impulsat un augment d'accions; a La Agencia Española de Cooperación al Desarrollo, que ha fet possible el programa de millora educativa a la regió. I, de manera especial, la confiança que des de fa anys ens transmet la Generalitat de Catalunya i l'Agència Catalana de Cooperació al Desenvolupament a partir del finançament de múltiples projectes de cooperació en ple funcionament a Jaén (www.agermanamentperu.cat)

Junts en la distància: Agermanat!

Jaén té per a nosaltres un encís especial que voldríem compartir amb vosaltres! Fer possible la solidaritat, la cooperació i l'enriquiment mutu entre el Nord i el Sud. Aquest és el nostre lema que estrenem aquest any. Gràcies a l'esforç de tothom aconseguim que la presència catalana a les terres nord orientals del Marañón sigui una realitat que trenca les fronteres.

Us animem a participar en aquest projecte, tots i totes hi tenim cabuda, ens agradaria que ens acompanyéssiu! Durant aquests quinze anys hem fet possible ajuntar molts granets de sorra amb un objectiu comú: avançar en la solidaritat dels pobles. Fem, ara, entre tots i totes la continuïtat d'aquest compromís com és l'agermanament! Participa-hi! Entre uns i altres ben segur que ho aconseguirem.

Jordi Casals i Saguer

En nom de tot l'equip
d'Agermanament Perú.

Entreorelles

Q- Hola Josep, fas mala cara.
J- Noi, aquesta esquena m'ha de matar. Em fot un mal de mil dimonis. Crec que tenim el temps canviat. Però ara que ho dius, tu no és que tinguis la cara millor que jo!

Q- També tens raó, però la meua cara no és per la salut, sinó d'empenyat.

J- Ja t'ha passat alguna cosa que no va a l'hora!

Q- Res home, que vinc de la caixa

per un tema de la revista i no ens ho han solucionat.

J- Vaja, ja et deuen haver cobrat alguna cosa que no devien.

Q- Tot el contrari. Ja t'ho explicaré. Com ja saps, la revista La Farga tira endavant amb l'ajuda de subvencions de les administracions i dels anunciants. En el suplement que fem a l'estiu, on hi ha el programa de la Festa Major, hi han molts anunciants i això ens permet fer una tirada més gran de revistes

i arribar a molta més gent. En Pitu és l'encarregat de passar per tots els anunciants habituals i algun de nou. Qui està d'acord amb el preu de l'anunci ens signa o segella un document on hi ha les dades de l'anunciant, mida i preu.

J- Això ja ho sabia, però explica't.

Q- Doncs mira per on, en Pitu va anar a una caixa d'estalvis coneguda del passeig Marquès de Camps d'aquí a Salt a oferir la inserció de l'anunci de l'entitat a la revista. Do-

Entrerelles

nen la conformitat segellant el document que t'havia dit i endavant, fins aquí tot bé, surt la revista al juliol amb l'anunci de l'entitat a tota plana. Passen tres mesos i encara havien d'abonar l'import pactat, fins que avui el president del Casal em diu que els han ingressat una quantitat en el seu compte i els han dit que aquesta era una subvenció per haver posat l'anunci.

J- No et fot!, una subvenció?

Q- Aquest és el motiu Josep que faci mala cara. No et vull dir el nom de la caixa, però de CAIXA DE GIRONA només n'hi ha una al Marquès de Camps.

J- I què t'han dit, com ho han justificat ells?

Q- Bé, he anat a la CAIXA DE GIRONA amb el paper que varen segellar i els he demanat que pa-

guessin la diferència que devien, el 38 % , ja que el que ells havien abonat no era el preu pactat, i que nosaltres no els havíem demanat subvenció de cap mena. La resposta ha estat que el que havien pagat és la quantitat que a Girona els havien dit d'abonar com a subvenció.

J- Vaja, que ells donen la conformitat amb el segell i passen el paquet a un altre!

Q- Això mateix, s'han tret les pucetes del cim, em demanen el telèfon i que ja em diran alguna cosa. El que m'emprenya és més el fet de sentir-nos estafats que no per la quantitat que ens deuen. Que tampoc són res de l'altre món 75 euros.

Com a exemple els he dit que quan vaig a comprar unes sabates, si

m'agraden i el preu m'interessa, no li dono al sabater el 62 % del seu valor com a subvenció i apa, adéu!

J- Noi, no sé què dir-te. El que diuen, el peix gros sempre es menja el petit.

Q- Per aquest motiu volem fer públic aquest fet. A hores d'ara encara estem esperant una trucada d'aquesta entitat bancària, però ja se sap, són tan pobres que només tenen diners.

J- Quimet, et deixo que no puc més, he d'anar a seure i posar-me la faixa, l'esquena no em deixa viure de dolor.

Q- Vinga Josep, cuida't i que no sigui res. Ja ho veus, jo vinc de la caixa i tu a buscar la faixa.

L'administrador de La Farga

El Camí de Sant Jaume a Salt

Dissabte 6 de novembre. Ens trobem una colla d'amics i simpatitzants del Camí de Santiago davant l'església de Sant Jaume. S'ha fet un petit acte d'inauguració de la senyalització del Camí al seu pas per la vila, promogut per l'Associació d'Amics del Camí de Girona i amb la col·laboració de l'Ajuntament de Salt. S'ha senyalitzat l'itinerari urbà des de l'inici del carrer Major al Veïnat fins el carrer Dr. Fleming, on es desvia fins a l'església de Sant Cugat i tomba cap a l'esquerra per anar a trobar l'itinerari de la via verda a les Diveses i que segueix fins a Olot ..

Cada vegada hi ha més gent interessada a fer el Camí, hi ha més etapes senyalitzades i es treballa per donar serveis al pelegrí. Els pelegrins que arriben a Salt poden anar a segellar la seva credencial a les dues parròquies i a la Policia Local.

Diuen que el Camí comença a casa i acaba a Santiago, mai millor dit, ja tenim el senyal com qui diu al pas de la porta, ànims i a caminar!

C.T.

Desarmar el recel

L'islamofòbia està avançant a l'occident? Formular aquesta pregunta (i almar-se per una resposta afirmativa) podrà semblar indecent, en el moment en què Al Qaeda amenaça directament les comunitats cristianes. La violència de les xarxes radicals alimenten un recel global vers l'islam, percebut com a incapaç d'adaptar-se a la modernitat, de respectar la llibertat de consciència, etc. Al mateix temps, la presència de nombroses comunitats musulmanes a Europa s'acompanya de noves exigències (llocs de pregària, el vel, aliments halal...), mentre que les primeres generacions de musulmans prefereixen una certa discreció.

De cop, sembla que s'instal·la el temor d'una "islamització" de la societat, encara més exacerbada quan occident tendeix a abandonar les seves referències cristianes. Alguns temen que l'islam arribi a ocupar el buit deixat pel cristianisme. França, els Països Baixos, Alemanya, fins i tot els països del nord d'Europa són conscients d'aquesta inquietud, sovint polí-

ticament explotada. I aquells que teixeixen llaços entre les religions, que diferencien entre islamisme i islam, que creuen que un gran nombre de musulmans desitgen viure la seva fe en un món laic i democràtic, es veuen tractats de naïfs, a vegades, fins i tot, de traïdors.

L'islamofòbia (com l'antisemitisme, el racisme) està plena de conseqüències nefastes. Crida a una resistència plural. Per una banda, als mateixos musulmans, a restablir la confiança, condemnant fermament la violència islamista, mostrant la seva solidaritat amb els creients d'altres religions, adaptant les seves peticions identitàries al context del país on viuen, malfiat-se del tancament en si mateixos; per l'altra, als no-musulmans a cercar el diàleg i refusar

les confusions, a estar orgullosos, sense arrogància, de la seva pròpia història, sense ocultar-ne les hores fosques, i així valorar millor el camí recorregut; i pel que fa a les autoritats polítiques, cal que es guardin d'explotar les pors i d'oposar les comunitats entre elles. L'exclusió i l'odi no poden ser una resposta al terror islamista; al contrari, li donen més gra a moldre.

Ezequiel Mir Casas

pastisseria

MARGENAT

des de 1929

Tel. 972 23 06 79
C/ Abat Oliba, 10
Plaça Veïnat
17190 Salt - Girona

Els pastorets del patronat

Can Panxut, centre cultural del poble, és Nadal i toca fer pastorets. Actualment tenim collita pròpia amb el nostre intel·lectiu i estimat escriptor Salvador Sunyer, però en el passat la posada en escena era l'obra de Josep M. Folch i Torres, posseïdor també d'un intel·lecte ben afavorit.

A mitjans dels anys cinquanta, érem mainada i ho vivíem tot amb una il·lusió eufòrica. Acudíem a totes les representacions, les butaques de fusta i arreglerades al ras ens incitaven a utilitzar el peu per coixí per tal de no agafar

torticoli. Arribàvem a saber-nos l'obra de memòria, fins al punt de corregir les equivocacions verbals dels actors. Les trifulgues d'en Lloquet i l'eufòria de Satanàs ens van impregnar tant que decidírem representar-los en el porxo de can Mau, amb espases de plata i ales de cotó.

Mes tard férem el salt i pujàrem a l'escenari, oh! ja érem protagonistes del trepig d'aquella peça de fusta que carrisqujava i d'aquells diminuts vestidors amb ferum de resclosit, cold.cream i suor.

Tanmateix, l'entorn paisatgístic

del nostre poble i alguns indrets pessebristes ens feren particips, actors, d'un pessebre familiar (el molí de can Peixet, on els pagesos portaven el blat a moldre, a can Picolí, on les gallines campaven al seu aire, el safareig de les dones), indrets aquests, com tants d'altres, que han quedat en l'enyor vençuts pel ciment, mes... la nostra memòria els va copsar amb tanta intensitat, que de ben segur que els guardarem sempre en un racó ben preuat de l'ànima.

BON NADAL A TOTHOM

Dolors Vilagran i Amat

Reflexions

- La saviesa i la ignorància són conceptes que defineixen l'ésser humà en el seu pensar i actuar. Formar a aquest ser, és socialitzar la comunitat.

- El saber, enalteix; la ignorància, enfonsa. Adquirir saber, és el resultat de desenvolupar facultats físiques i anímiques; cal cultivar-les.

- El coneixement, dona idees i és conductor de realitats.

- Estimar i practicar accions nobles, beneficia a tot el col·lectiu.

- Reconsidera les teves activitats i conductes; s'han d'ajustar sempre a una sensibilitat sublim i moral.

- Una societat socialitzada, progressa en l'àmbit social. Joc aquest de paraules que conviden a un treball comú de promoció cívica, intel·lectual i moral.

- Hi ha ignorants que reconeixen la seva ignorància; però també n'hi ha que es consideren molt espabilats. Sortir de la ignorància, acceptant una correcta formació, ha d'animar al que no sap i a l'autoritat pertinent.

- No ataquis al contrari; respecta'l,

encara que no comparteixis les seves idees. La pau ha de regnar entre els individus, i a ella han de contribuir tots els humans. Obra sempre amb honradesa i equitat.

- Un diàleg ben estructurat i prometedor, dignifica als que el realitzen i contribueix a una entesa o a una manifestació de propis principis entre ells.

- La cultura millora al poble; promoció-la és obra de l'autoritat educativa i ha de comprendre a tots i cadascun dels membres de la societat.

- Treballar per la pau, per la concòrdia i per la dignitat de la persona, pertoca tant als directius com al propi personal del conjunt social.

- La capacitat de la persona li permet a poder viure en societat; i la voluntat la inclina a un treball beneficiós i útil. No obstant, pot la voluntat apartar al subjecte d'un bon camí, frustrant unes possibilitats ètiques i sociabilitzadores. L'intel·lecte de l'individu, té molta part en esclarir diverses accions en bé de la societat.

- Els diversos grups socials – escola, família, esport, cultura, ideo-

logia, política, religió... -, marquen una empremta en les persones que els formen, que es manifesta en el seu actuar social.

Procurar la honorabilitat d'aquests grups, dona equilibri a la societat. Quan hi manquen, en ells, valors positius, neixen dificultats, enemistats, lluites i altres contrarietats.

- Importància suprema té l'adquisició de cultura i l'educació en tota societat; la transmissió de saber i l'encarrilar sàviament i honradament comportaments, és fomentar riquesa mental i qualitat ciutadana en el col·lectiu humà.

- La moral en el sentir i actuar, el llenguatge com vehicle del bon parlar, les idees conductores del sentiment, i la consciència jutge en l'obrar, són pautes a perfeccionar i característiques de la ment que sempre s'han de considerar i no traïr.

- Apartar-se de la traïció, venjança, ira, pleits i de tota classe de violència; practicar l'honestedat, recta amistat, caritat, servei útil, i respectar els drets humans, els infants i ancians, i tota vida humana, mostra categoria personal i col·lectiva.

Maria Rosa Puig i Dalmau
(Filla Predilecta de Salt)

Es veia venir de feia temps, i finalment s'han consumat les amenaces, vull dir els anuncis de Ryanair que volia aixecar el vol de l'aeroport de Girona i aterrar al del Prat; no pas tota la flota, però sí uns quants dels avions de les seves rutes regulars, línies que han passat a tenir ara origen i final a les instal·lacions del Prat de Llobregat.

Els organismes públics gironins (que subvencionen, ai las! –amb diners igualment públics, és clar–, la companyia irlandesa perquè tingui l'aeroport de Vilobí com a base d'operacions per als seus vols privats) de seguida van lamentar la decisió de l'inefable Mr O'Leary, el director de l'empresa. Però un hom, que és malpensat, de seguida va pensar que si l'aeroport gironí hagués disposat d'una estació del TGV moderna i en funcionament probablement aquesta mesura no s'hauria pres mai, perquè amb el tren de gran velocitat Barcelona quedaria a tants quarts d'hora lluny com els que s'inverteixen a fer el

trajecte entre el Prat i el centre de la capital, i això a la pràctica faria de l'aeroport de Girona l'escatinat "segon aeroport de Barcelona".

Això no és així perquè, com tothom sap, el TGV –que el nou-riquisme espanyol ha rebatejat com a AVE– està encallat a les ciutats de Girona i Barcelona, on els nostres espavilats polítics van decidir que havia de passar per sengles túnels tant sí com no. I així ens trobem: a Girona fent lentíssimament uns treballs de perforació mig subterrània mig subaquàtica, i a Barcelona fent audàcies amb els delicats equilibris conjugats per Gaudí i els seus successors al temple de la Sagrada Família.

En el seu moment, abans de començar les obres d'aquesta mega-estructura ferroviària, el conseller del ram, Joaquim Nadal, va reconèixer que l'opció de fer una parada del TGV al costat de l'aeroport era bona, i que no quedava pas desestimada definitivament, però que Girona (capital de província,

no ho oblidéssim!) havia de tenir estació de tota manera, no faltaria sinó, tot i l'absurditat relativa de tenir dues estacions, si es donés el cas, a menys de deu quilòmetres de distància l'una de l'altra.

Doncs bé, amb tot aquest sidral muntat (afegim als treballs de perforació que es fan sota Girona i Barcelona les obres a mig fer que queden parades per tot el territori, per obra i gràcia de la inèrcia estatal), enmig de tot aquest panorama desendreçat, la premsa ens fa

Gudayol Auto-Taller, S.A.

Servei Oficial: C/ Mercè Rodoreda, 13
SALT Telèfon 972 24 37 49

Xapa i pintura:
C/ Mare de Déu de la Salut, 34
Telèfon 972 23 27 78

e-mail: gudayol@raopel.com

Nova Exposició
C/ Mercè Rodoreda, 20
17190 Salt

També ens podeu trobar a internet:
www.gudayol.com

Cotxes nous Km 0 Gerència Vehicls usats

GUDAYOL

Ryanair diu aire!, que vol dir vent...

saber dues notícies relacionades que il·lustren el gust per la improvisació i la tendència a començar la casa per la teulada que manifesten sovint els nostres dirigents.

La primera d'elles anunciava que d'aquí a uns mesos es posarà en marxa la nova línia del tren (AVE o TGV?) entre Figueres i París. No deixa de ser una bona nova, però és també d'un surrealisme que no el superaria ni el Dalí més embogit, ficat a geni dels trens en comptes dels pinzells. Però bé, París bé val un cop de cotxe fins a l'estació de Figueres...

La segona notícia deia que el Govern ha aprovat el Pla territorial de les comarques gironines,

una de les concrecions del qual és "l'aposta" pel tramvia, en tres possibles línies: Girona-Sant Feliu de Guíxols, Girona-Olot (al cap de 40 anys, torna el seny que no va poder impedir el 1969 que s'eliminés la línia de tren de via estreta); i, atenció a la dada, "un tren tramvia entre l'aeroport, Girona, Flaçà i un punt encara per determinar de la Costa Brava". Val més tard que mai? Suposo que sí, però ja són ganes d'anar a voltar tot el món per tornar al Born...

De tota manera, espero que abans o al mateix temps que la implantació d'aquesta infraestructura tan ambiciosa Catalunya hagi recupe-

rat la seva sobirania (i amb ella el control del poder i dels recursos del país), perquè si no, un servidor i els de la meua quinta haurem de resistir fins al centenari, per veure tot això inaugurat i en funcionament.

Tinguem present, com un detall més, que en aquest capítol del trasllat de part de la flota de Ryanair al Prat, els estaments públics i empresarials de Catalunya s'han trobat, amb una mà al davant i l'altra al darrera, com de costum, entre la xuleria de la desagraïda companyia aèria i l'arbitrarietat d'AENA, que fa i desfà al seu aire, segons el vent que li dóna la gana de seguir.

Fermí Sidera Riera

El sol i l'energia nuclear

Fins a començaments del segle XX l'energia del Sol era per als científics un gran misteri. Per mantenir un foc encès s'hi ha d'anar afegint combustible, però al Sol no n'hi arriba cap de combustible. ¿Com es pot mantenir encès un focus lluminós tan immensament potent sense que es gastí la seva energia? No tenien més remei que imaginar que el Sol era un cos que s'havia format a molt alta temperatura i que s'anirà refredant amb el pas del temps.

Això feia pensar que el món no podia ser gaire antic perquè si no, el Sol ja s'hauria refredat. Però també resultava estrany no haver observat des de temps històrics cap disminució de la potència de la llum solar que indiqués que s'estava refredant.

Mentrestant, geòlegs com Hutton i Lyell tenien una altra opinió sobre l'antiguitat del món. Estudiant les roques sedimentàries formades per aportacions d'argila i sorra dels rius descobrien que alguns gruixos de roca exigien un temps de formació de milions d'anys. I la presència de fòssils en els sediments demostrava que en aquells temps tan remots a la Terra ja hi havia vida semblant a l'actual i que, per tant, el Sol il·luminava com ara.

Va ser Becquerel descobrint la RADIOACTIVITAT qui va donar la primera pista per resoldre el mis-

teri. Que un trosset d'urani pogués estar any rere any irradiant energia sense esgotar-se era un tast d'una energia molt més potent que la del foc. Se la va anomenar ENERGIA NUCLEAR. Estudiant-la, es va arribar a la conclusió que el Sol i les estrelles funcionen amb aquesta energia, que és tan potent que sembla inesgotable.

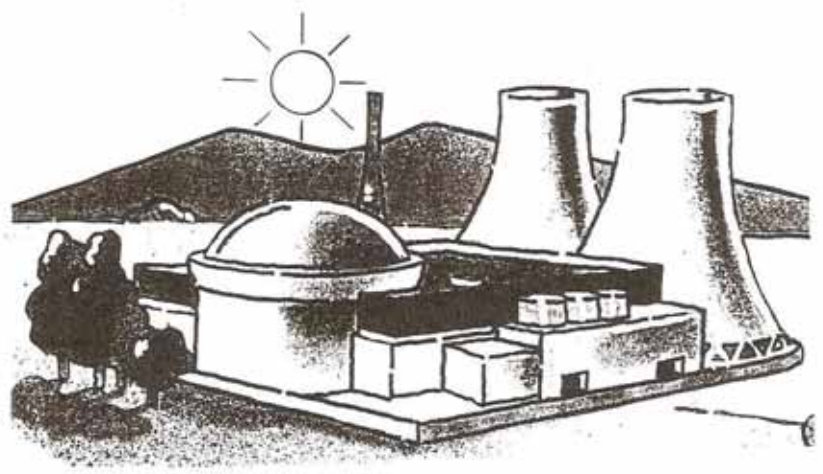
Intentem fer-nos una idea de l'energia nuclear. Sabem que la matèria està formada per àtoms (cada element químic per una classe d'àtoms). En les reaccions químiques —per exemple

en el foc— els àtoms no es destrueixen, solament es reagrupen d'una altra manera formant així substàncies noves més estables. La calor despresada és la diferència energètica entre les substàncies inicials i finals. Com que els àtoms són els mateixos no hi ha augment ni disminució de la quantitat de matèria. Per exemple, si creméssim una substància dins d'un recipient hermèticament tancat no observariem

cap variació de pes.

En canvi en les reaccions en què es manifesta l'energia nuclear hi ha una alteració dels àtoms. Es modifiquen els seus nuclis, que estan formats per unes partícules encara més petites: els protons i neutrons. Pot passar alguna d'aquestes quatre coses:

A) Que el nucli espontàniament

perdi partícules: és la RADIOACTIVITAT NATURAL.

B) Que en guanyi: això passa en les REACCIONS DE CAPTURA, que poden convertir en radioactius àtoms que no ho eren.

C) Que el nucli es trenqui en dos o tres trossos: és la FISSIÓ NUCLEAR.

D) Que s'ajuntin nuclis petits per formar un nucli més gros: és la FUSIÓ NUCLEAR.

Però el més important és que en tots aquests fenòmens es produeix sempre una pèrdua de matèria. Els protons i neutrons separats dels nuclis, quan es tornen a integrar per formar nuclis nous pesen una mica menys (tenen DEFECTE DE MASSA). Però com que a la Natura res es perd, aquesta massa desapareguda apareix en forma d'energia després: és l'ENERGIA NUCLEAR.

Resulta admirable que, molts anys abans que això es pogués comprovar experimentalment, Einstein en la seva Teoria de la Relativitat ja hagués previst la possibilitat de conversió de massa en energia i fins i tot hagués deduït la famosa equació que regeix aquest canvi: $E = m \cdot c^2$, on m és la massa desapareguda, E l'energia formada i c la velocitat de la llum (300.000.000 m/s). Com que c està al quadrat, el factor d'equivalència entre massa i energia és un valor molt gran que es pot expressar amb un 9 seguit de 16 zeros. O sigui que 1 kg de

massa desapareguda dóna aquest nombre tan gran d'unitats internacionals d'energia. Equival a 21.500 bilions de calories.

Això explica que l'energia del Sol sembli inesgotable. El Sol està format fonamentalment per gas hidrogen i els àtoms d'aquest gas en una reacció de FUSIÓ NUCLEAR s'estan convertint en àtoms del gas heli. Per la proporció entre els dos gasos sabem que el Sol porta uns 4.600 milions d'anys funcionant i que té reserves per continuar durant uns 5.000 milions d'anys més.

L'energia nuclear és doncs l'energia del Sol i les estrelles. Podem dir que és la mare de totes les energies, ja que les altres ens arriben amb la llum del Sol. També és en gran part nuclear -deguda als materials radioactius- l'energia de l'interior de la Terra, la que es manifesta en els volcans i terratrèmols, la que mou les plaques de la litosfera i aixeca les serralades i, fins i tot, la que escalfa l'aigua de Caldes.

És un repte per a la Humanitat arribar a dominar una energia tan potent. En l'actualitat ja es fan servir les reaccions de FISSIÓ de l'urani i del plutoni per obtenir energia elèctrica en les CENTRALS NUCLEARS i s'està investigant per aconseguir centrals que funcionin amb la FUSIÓ de l'hidrogen, o sigui, amb la mateixa reacció nuclear que hi ha al Sol.

Però la història humana és molt trista i el primer intent de fer servir l'energia nuclear va ser per fer una bomba, la BOMBA ATÒMICA, que el 6 d'agost de 1945 va produir la terrible hecatombe d'Hiroshima, on els EEUU van batre el rècord de matar més gent en menys temps: 70.000 persones en 1 segon, sense comptar les més de 100.000 irradiades que van anar morint dolorosament els mesos i anys següents. Potser per això l'energia nuclear té encara avui tan mala premsa.

Joan Serrat

NOTÍCIES

El passat dimarts 26 d'octubre es va celebrar al Centre de Recursos de la Gent Gran de Salt el 1r concurs de Panellets del Centre. L'acte, que anava dirigit a tota la gent gran del municipi, va

tenir com a jurat la tinenta d'alcaldia d'Ensenyament, Salut i Acció Social, Margarita de Arquer, i la reconeguda cuinera del Restaurant Vilanova, la Sra. Ma Lluïsa Torrent. Els panellets que van portar

Concurs de panellets

els participants van fer les delícies tant del jurat com de la resta d'assistents del mateix centre. Va ser una tarda molt amena i plena de sorpreses per als participants!

C.R.G.G.

Memorial

El dia 10 de novembre d'enguany es va celebrar una acció important del Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya amb la col·laboració de l'Ajuntament de Girona, quan varen col·locar uns plafons amb el nom de tots els afusellats per la dictadura franquista en el cementiri de Girona. Procedents de totes les comarques gironines, i molt especialment de localitats rurals, les víctimes foren executades des del 8 de març de 1939 fins al 19 de gener de 1945.

A l'acte hi participaren els descendents i familiars d'aquells herois i defensors de la República.

La Farga
(fotos: Roger
Torramadé)

Els Castells ja són Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat!

La UNESCO acaba de declarar els Castells Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat, durant la cinquena sessió del Comitè Intergovernamental per a la Salvaguarda del Patrimoni Cultural Immaterial celebrada al Kenyatta International Conference Centre de Nairobi (Kenya).

La UNESCO destaca que els castells "són percebuts pels catalans com a part integrant de la seva identitat cultural" i proporcionen "un sentit de continuïtat, cohesió social i solidaritat". Just abans dels Castells, el Comitè ha decidit

incloure també a la Llista Representativa el flamenc i el cant de la Sibil·la.

Per defensar la candidatura dels Castells, hi havia a Nairobi una delegació catalana encapçalada pel president de Parlament de Catalunya, Ernest Benach, i el conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació, Joan Manuel Tresserras. També han viatjat a la capital de Kenya el president de la Coordinadora de Colles Castelleres de Catalunya, Miquel Botella, el director del Centre de Promoció de la Cultura Popular i Tradicional Catalana,

Ramon Fontdevila, l'editor de la revista Castells, Jordi Roigé, i el cap del departament de Patrimoni del Centre UNESCO de Catalunya, Lluís Garcia Petit.

La UNESCO també assenyala que la inclusió dels Castells a la Llista Representativa "pot promoure el patrimoni cultural immaterial, de manera que reforci la cohesió social i fomenti el respecte pel diàleg cultural i la creativitat humana". La UNESCO destaca també que la candidatura ha estat elaborada mitjançant un procés de consulta i cooperació amb els castellers.

INFORMACIÓ MUNICIPAL

El fotògraf amateur David Quintana guanya el V Concurs de Fotografia de la Fira del Cistell de Salt

El fotògraf amateur David Quintana ha guanyat el V Concurs de Fotografia de la Fira Internacional del Cistell de Salt. Quintana ha obtingut el primer premi per l'obra 'Festa del Cistell'. Més de 250 obres i 92 participants han optat als premis del concurs, convocat per l'Ajuntament i l'Agrupació fotogràfica de Salt.

En l'obra guanyadora, escollida per unanimitat del jurat, s'hi poden veure dues nenes jugant al costat d'una de les peces gegants de cistells que s'elaboren cada any per la Fira Internacional del Cistell. David Quintana, veí de Salt, ha rebut com a premi 400 euros.

El segon premi del concurs, dotat amb 200 euros, és per a 'Cistells en blanc i negre II', d'Albert Sarola, de Figueres; i el tercer, amb un premi de 100 euros, per a la fotografia 'Exposició al sol' de Josep Manel Jarabo, de Girona.

Els premis del V Concurs de Fotografia es van entregar el 19 de novembre passat en un acte a la Biblioteca Pública de Salt. L'acte va servir també per inaugurar l'exposició de les fotografies participants, que es podrà veure fins al 31 de desembre a la mateixa biblioteca, en l'horari d'obertura de l'equipament.

La Biblioteca Massagran de Salt rep un premi Francesc Candel

El guardó reconeix el treball que es porta a terme des de l'equipament municipal. La biblioteca d'en Massagran de

Salt ha rebut un guardó en els VII Premis Francesc Candel, que atorga la Fundació Lluís Carulla. El guardó reconeix el conjunt d'activitats i iniciatives que s'hi porten a terme. També es destaca que l'equipament ha augmentat considerablement el nombre d'usuaris i usuàries i que s'ha convertit en un espai per al foment de la cohesió social.

L'acte d'entrega dels premis es va celebrar a Barcelona i van assistir-hi l'Alcalde, Iolanda Pineda; el Regidor de Cultura, Carles Borrell,

i els responsables de la gestió de l'equipament. El guardó consisteix en una menció de 3.000 euros.

La biblioteca d'en Massagran és una biblioteca infantil i juvenil filial de la biblioteca pública de Salt. Es va inaugurar l'any 1990 i des de l'any 2003 està situada al número 204 del carrer Major.

L'equipament està pensat per apropar la lectura als nens i nenes que s'hi acosten amb la voluntat de ser un espai educador que dona accés a la informació. Per això, s'hi porten a terme tallers de lectura i escriptura, presentacions i lectures de contes i, des de fa 13 anys, organitza la Festa del Llibre Gegant.

Resum del Ple de 15 de novembre de 2010

Amb el vot favorable de l'equip de govern i el Partit Popular, l'abstenció de CiU i el vot negatiu d'IC-IPS, el Ple va ratificar el Decret d'alcaldia de 22 d'octubre pel qual queda retintut el crèdit disponible de diverses partides del pressupost municipal per tal de reduir el romanent líquid de tresoreria negatiu. L'estalvi s'acosta als 577.000 €.

Per unanimitat de tots els grups es va aprovar el Decret d'alcaldia de 21 d'octubre que resol efectuar un requeriment per modificar el Pla Director del sistema urbà de Girona. Només amb els vots de l'equip de govern (PSC i ERC) es va aprovar una modificació puntual al Pla General d'Ordenació Urbana (PGOU) L'acord va tenir el vot contrari de

CiU i IC-IPS i l'abstenció del PP. ERC va presentar una moció en defensa de la llengua que va ser aprovada pel Ple amb l'únic vot contrari del PP. CiU va donar llibertat de vot als seus regidors i Gerard Darnès, Robert Fàbregas i Jaume Torramadé es van abstenir, perquè malgrat que estaven d'acord amb el fons de la moció discrepaven en la forma.

CUIDEM LES MASCOTES

Què podem fer perquè el nostre gat no esgarrapi els mobles?

Fins fa uns anys, la majoria dels propietaris optaven per fer una oniquectomia al gat. Primer de tot, cal saber que a Catalunya és una cirurgia que està prohibida per la Llei de protecció animal. Però a part

d'això, tenim molts altres motius per desaconsellar aquesta pràctica. Treure les ungles als nostres gats suposa extirpar 10 falanges, ja que l'ungla està adherida a l'última falange dels dits. Evidentment és una cirurgia dolorosa, ja que suposa la mutilació de la part final dels dits. Com qualsevol cirurgia, hi poden haver complicacions postoperatòries, des d'una infecció a una inflamació severa, ja que s'afecten diferents estructures anatòmiques com tendons, vasos...

Aquesta cirurgia no permet als gats fer una vida normal, ja que no poden caminar correctament, ni rascar-se, ni jugar a caçar, ni poden relaxar-se esgarrapant. Per aquests motius, podem tenir un

augment de l'ansietat dels nostres gats i derivar a problemes de comportament.

Si un gat sense ungles surt a l'exterior sempre es trobarà amb desavantatge si s'ha d'enfrontar a un depredador o a una baralla. No podrà ni pujar a un arbre per refugiar-se ni defensar-se correctament.

Per tant, aquesta cirurgia és totalment **DESACONSELLABLE** i només justificada en casos molt concrets.

La preocupació de molts propietaris de gats és com ho podem fer perquè no esgarrapin els sofàs, cortines, etc. El comportament de rascat en els gats els és tan necessari per ells com moltes altres funcions vitals, és un instint que

Què podem fer perquè el nostre gat no esgarrapi els mobles?

sempre tindrà. L'única cosa que hem d'intentar és redirigir aquest rascat als llocs on són permesos. Us mostrem algun truc per fer-ho. TRUCS PER ENSENYAR AL TEU GAT QUE APRENGUI A RASCAR ALS LLOCS ADEQUATS:

- Des de petit, acostumar-lo al rascador (de diferents formes, mides, colors...). Els hem de col·locar en llocs estratègics, just al costat on

el gat té tendència a anar a rascar i anar-lo allunyant progressivament. Sempre s'han de tenir en posició vertical i que siguin ben estables.

- Podem fregar el rascador amb herba gatera per intentar que hi vagin més.
- Podem escurçar les ungles dels gats amb tallaungles especials per ells perquè no estiguin tan esmolades i no ens facin malbé mobles

o sofàs. Podem posar proteccions als sofàs, com mantes, o plàstics per evitar que es malmetin.

- També podem posar algun objecte que caigui i faci soroll quan el gat es posi a esgarrapar, i així no ho associarà com un càstig nostre i deixarà de fer-ho.

Informació proporcionada per Vetxarxa

Esperança, malgrat tot

Fa poc vaig veure en una revista francesa la reproducció d'un cartell esfereïdor. Lamentablement es feia ressò d'uns fets ben reals. A la part superior hi havia, en lletres grosses, aquesta informació: "L'any 2009, 406 persones sense llar van trobar un sostre". A sota, la foto d'un bagul. I, a la part de baix del cartell, unes ratlles en què s'explicava que, efectivament, el 2009 havien mort aquest nombre elevat de persones a França. La seva mitjana d'edat era de 46 anys. Vivien o havien viscut al carrer i havien hagut de deixar aquest món per causes violentes o per accident, o bé com a conseqüència d'una malaltia o d'una situació d'aïllament i, sovint, d'esgotament. Van morir "a causa del sentiment de ser inútils", segons el text. Amb aquest cartell el col·lectiu "Morts al carrer" pretenia desvetllar la consciència social davant aquest tipus de situacions i transmetre la convicció que aquestes morts no eren inevitables. Per aquest col·lectiu és una veritat com un temple que "tanmateix hi ha solucions". En les nostres societats occidentals, a pesar de la crisi, hi ha de tot. Però, malauradament, no tot hom té accés als béns i als serveis que ha de menester per poder viure dignament. Hi ha un repartiment deficient que contrasta amb el principi del destí universal dels béns. Això fa que la vida de molta gent —massa— estigui caracteritzada per algun "sense", és a dir, per alguna mancança important: salut, treball, llar, documentació, afecte...

Els joves —l'anomenada generació 'ni-ni'— en són particularment afectats. Quan aquestes mancances esdevenen duradores i, per aquest o per algun altre motiu, s'aguditzen, poden abocar fàcilment la persona al sentiment d'inutilitat. I d'aquest sentiment al de fatalitat només hi ha un pas i ben petit, que, si es fa, elimina qualsevol bri d'esperança —que és l'últim que es perd, segons la saviesa popular— i dispara el temor i el neguit. Sortosament, som molts —i esperem que puguem ser cada vegada més— els qui creiem que l'existència humana no es troba pas sota el signe de la fatalitat i, per tant, de la desesperança. No es pot identificar, aquesta existència, amb la de personatges com Aquil·les —tot i que tots tenim el nostre taló d'Aquil·les—, un dels herois tràgics de la fatalitat. Els historiadors de les civilitzacions i de les mentalitats han remarcat, amb tota la raó del món, que el cristianisme ha "desfatalitzat la història". La lògica antiga, que insistia en la llei de l'etern retorn i del nihil novi sub sole (no hi ha res de nou sota el sol) ha quedat superada. Ha rebut l'estocada definitiva per part del cristianisme. Amb la seva doctrina de la salvació i del pecat ha consolidat el sentit de la responsabilitat i, per tant, de la llibertat i, d'aquesta manera, ha escampat el que Adolphe Gesché anomena "la passió de lluitar contra el destí i els determinismes". Segons aquest teòleg "la idea de progrés i de millora que implica una lluita permanent contra la fata-

litat marca amb la seva fletxa tota la nostra civilització". Diu també que la idea de salvació ha ampliat aquesta consciència i el comportament corresponent. "¿Què significa, en efecte, dient-ho amb una paraula igual que si ho diguéssim amb mil, la idea de salvació, sinó: que res no és irremeiable, que res no és definitiu? Que tot pot recomençar, que tot pot ser reprès, salvat precisament". Si la fatalitat no té la darrera paraula, l'esperança és possible. Passa, però, que cal saber-la detectar, ja que, com diu Charles Péguy, l'esperança és com "una noieta" que, sota l'aparença de no ser res, ho amara tot. Sense esperança no seria possible la vida. Ens envairia no sols el sentiment d'inutilitat sinó també la certesa que la vida humana no val la pena ser viscuda. Sense esperança no tindriem esma de llevar-nos cada matí i començar un nou dia. Ni gosariem embrancar-nos en cap projecte positiu, personal o col·lectiu. Ni tindriem pau, joia o serenor en el nostre cor. Per als cristians l'esperança forma part de la terna d'elements fonamentals del nostre ésser, que sant Pau defineix perfectament quan parla, al començament

DES DE LA PARRÒQUIA

de la seva primera carta als Tessalonicencs, de tenir una “fe activa”, un “amor incansable” i una “esperança constant en nostre Senyor Jesucrist”. Per Nadal celebrem, cada any, que algú que va ser, i continua essent, confessat com a “Senyor” pels seus deixebles, va néixer a la intempèrie i enmig d’una gran precarietat. El seu

naixement va passar desapercebut per molts i per uns altres no va generar grans esperances –en alguns, més aviat un gran temor, com en el cas d’Herodes–. Però en ell i en el Regne que va venir a instaurar molts hi han reconegut l’acompliment de la gran esperança: la d’un futur possible –i no fatalment barrat– d’entesa,

en el qual totes les persones, sense distinció d’origens, color de la pell o altres factors, podran aixoplugar-se sota un mateix sostre, no pas per viure-hi sota l’imperi de la mort i de l’oblit, sinó de la vida i de l’eternitat.

Josep Casellas
Parròquia de Sant Jaume

Que el Nadal no passi de llarg

Què deu tenir el Nadal que ens cridi tant l’atenció? Quin secret s’hi amaga perquè cada any ens sembli nou? Quin és el misteri de Nadal, que és més fort que la propaganda sentimental, el consum exagerat i el negoci fàcil?

La preparació externa, sigui a les botigues, als carrers o a casa mateix, no costa gaire, ja és una cosa tradicional i tot hi porta. Però això és només l’embolcall, la fantasia, de Nadal, encara que moltes persones no passin d’aquí. Embolcall i fantasia nadalenca que porta a submergir-nos, per pocs dies, en un ambient de sentimentalisme col·lectiu i a comprar i regalar coses i coses que no ens fan cap falta, ni a nosaltres, ni a qui les regalem.

El contingut del Nadal no ens ve de fora, surt de dintre de la persona, de la profunditat humana, i pren una dimensió fraterna i social. Podríem dir que el Nadal surt del cor i es nota en la relació personal i comunitària, més enllà de les conegudes i recurrents nostàlgies i enyoraments familiars i de joventut. Recordem que enyorem el passat, no perquè va ser millor, sinó perquè érem més joves.

Des del primer Nadal tots portem una espurna de llum encesa en el nostre cor, una llumeneta que ens fa més dignes i humans. El contingut, el missatge de Nadal, el sabem prou bé. Recordem, però, com l’exposa líricament, i d’una manera tan familiar, en Josep Maria de Sagarra en El Poema de Nadal:

“Va ser una nit que va florir l’estrella i va néixer l’Infant!

Imaginem que fou la nit més bella, més musical, més flamejant!...

I fa molt temps, molt temps, i algú ensiborna el nostre pit, per atiar l’oblit, per fer-nos infidels, però retorna cada any, aquesta nit”.

Nadal és humanitat profunda. No més podem trobar el bon gust del Nadal quan vivim i ens desvivim pels altres, començant, és clar, pels de casa, i ampliant el cercle, per veure que també puc donar un cop de mà a moltes persones i famílies desafortunades, víctimes de la manca de feina, de la malaltia, de la solitud, de la desgràcia o de la falta d’estimació.

Si de veritat volem viure el sentit i el contingut del Nadal, si volem que no passi de llarg, mirem l’in-

fant que tenim a dintre i fem-lo sortir. No ens conformem amb fantasies o sentimentalismes que no omplen. Si volem intentar viure els valors profundament humans del Nadal, aquí en tenim cinc:

- l’estimació a la família;
- la bona relació amb els veïns i companys de feina;
- l’escalf de la comunitat, grup o entitat;
- l’interès pels que s’ho passen malament;
- compartir amb els que tenen menys o no tenen res.

Amb això, segur que el Nadal no passarà sense pena ni glòria, sinó que deixarà tan bon regust que ho continuarem fent tot l’any.

Fèlix Mussoll
Parròquia de Sant Cugat

CULTURA

El jurat format per Vicenç Pagès, Mita Casacuberta, Josep Maria Fonalleras, Imma Merino, Eva Vázquez i Guillem Terribas (secretari sense vot) van decidir que l’obra finalista d’aquesta 30ª edició del premi Just Manuel Casero de novel·la curta fos la de Mercè Saurina Com dues llunes de saturn. L’obra guanyadora va

ser Novotsky, d’Helder Farrés. La professora de música de l’Espriu ha construït tot un paisatge de records que una mare explica a la seva filla al llarg d’un viatge en cotxe. A través de múltiples retrocessos temporals, la protagonista explica una història d’amor en el temps difícil d’exili i emigració republicana arran de l’arribada de

les tropes feixistes. Mercè Saurina explica que va anar fent créixer la seva història i els seus personatges a partir d’un relat inicial molt més curt que ja incorporava els elements essencials que s’han mantingut. També ens deia que havia presentat el seu relat amb el pseudònim de Ginebra Estany. Helder Farrés i Mercè Saurina es

Mercè Saurina finalista del Casero 2010

van convertir en les figures estel·lars d'una cerimònia de proclamació que també va donar protagonisme a la commemoració del trentè aniversari del premi, amb les actuacions de la coral Xàntica, l'acompanyament musical del mestre Joan Sadurní, lectures de poemes, la pertinent lectura del veredicta a càrrec del jurat, i tota una documentada conferència de Narcís Jordi-Aragó, que va evocar la figura de l'immigrant, seminarista, picapedrer, periodista, regidor i diputat Just Manuel Casero, mort prematurament l'any 1981. Fins i tot hi va haver pastís d'aniversari. Vicenç Pagès, que representava

el jurat, va llegir el veredicta i va fer notar que és "tot un èxit" rebre 35 originals. "Això vol dir que 35 persones han escrit una novel·la curta en català i l'han enviat al Casero. Això és un èxit extraordinari. Aquest no és un premi gironí, sinó dels Països Catalans", perquè la procedència de les obres així ho indicava.

El jurat ha detectat aquest any menys històries de la Guerra Civil, menys erotisme i menys escenaris gironins i, en canvi, més fantasia, històries de bruixes, novel·la sentimental i personatges amb problemes psicològics i familiars

Teresa Palou

L'home que venia de Déu

Nadal és la festivitat Cristiana que comprèn el temps entre l'advent i l'epifania. Les esglésies catòliques celebren el naixement de Jesús el 25 de desembre. En les ortodoxes se celebra el 7 de gener. En català, Nadal significa natalici. El nom de Crist prové del Grec i significa "messies", és a dir, "el salvador".

Qui és Jesús?

Anem i voltem pel món d'ara, discutim amb creients de qualsevol religió i preguntem si coneixen Jesús, un tant per cent molt elevat dirà que el coneix: És la persona única de tots els temps. La vida de Jesús, els seus miracles, les paràboles, la seva mort i resurrecció ens diu que no era un simple humà.

Com era Déu:

Ningú ha vist una imatge de Déu, però es va fer home en la figura de Jesús perquè el món sencer veïés com era. Jesús arriba a la humanitat com qualsevol altre

home, nascut d'una mare verge (en aquells temps, verge, els hi deien a totes les noies verges) i d'un pare treballador i pobre.

Perquè va "triar" una família humil? Des del seu començament ens dóna la lliçó eterna de la humilitat, no necessita ni marbres ni or, ni riqueses. Va ser líder dels desventurats, dels pobres dels oprimits, dels desvolguts... Algú ha dit: "És la supèrbia humana qui s'adorna de joies".

Per altres religions o filosofies de vida, Déu és natura, és sol, és llum, pels musulmans és Al·là, pels Budistes és Buda. Buda no és un déu creador, ni diví, és un nou ordre d'ésser. Aquesta filosofia conté tres fases: Saviesa, Compassió i Alliberació (totes les energies de la ment i el cos es posen al servei de la ment conscient). El panteó hinduista comprèn moltes deïtats: Visnú, Krishna, Shiva, Ganesha..., la llista és molt llarga.

Tothom diu conèixer a Déu, però no és el mateix conèixer un castell perquè l'hem vist mil vegades en fotos, que conèixer-lo en primera persona. L'hem vist per dins?, ens hi hem passejat?, l'hem conegut de veritat? És aquí, a l'interior, on prenem consciència i decisió crítica per poder jutjar allò que hem vist,

no allò que ens volen fer veure.

Com deia Jesús "la veritat us farà lliures", cadascú de nosaltres ha de buscar la seva veritat, a partir d'aquí podrem trobar la nostra llibertat. Creure en Déu és creure en la humanitat. El missatge és universal, és un missatge d'amor i pau. Pau significa justícia, respecte, ajuda, solidaritat, comprensió... totes aquestes coses que es diuen tant però que es fan poc. Déu i amor van units: són la llum, l'energia, allò que ens fa sentir "nets" i que ens fa créixer com a persones. La fe ens porta a l'esperança, i esperança és confiar en el poder de l'energia (Déu). Quan el gran filòsof Sòcrates va dir allò de "només sé que no sé res..." quanta raó tenia l'home! El misteri de la vida i de la mort, no hi ha savi que l'hagi pogut resoldre.

Per acabar em quedaré amb la paraula de Jesús, quan ens parla "del regne de Déu"; en aquest regne no existeix la grandesa, ni el poder, ni la riquesa, ni polítiques, ni enveges... simplement és el "regne" de la nostra espiritualitat i no és altra cosa que el que vivim, sentim i escollim cada dia de la nostra vida.

Júlia Pujolràs Casadevall

CURIOSITATS

“Nadal torna altra vegada!
cada llar sigui un portal,
cada cor sigui una estrella
com l'Estrella de Nadal!”

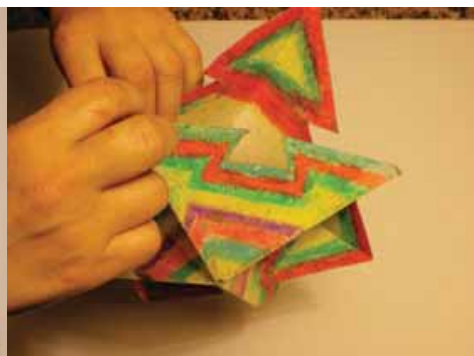

Com bé diu aquest conegut poema nadalenc, el temps passa volant i de puntetes com un sospir, mentre el ritme regular de les estacions avança sense que res ni ningú pugui aturar-lo. I ja ens tornem a trobar a les vigílies de les festes nadalenques, que de ben segur ens desvetllaran un ventall divers de records, sabors, sentiments, enyorances i emocions .

Com cada any anem experimentant aquelles ganes, de realitzar petites o grans decoracions per ornamentar la llar, l'escola, el lloc de treball... i així mantenir la flama i la il·lusió envers aquestes festes tan entranyables i pròpies de la nostra tradició popular.

Avui us vull proposar la confecció d'una senzilla estrella, formada per dues superfícies planes que arriben a encaixar perfectament i la converteixen en un prodigi d'enginyeria en volum, que causa un impactant efecte si encertem a decorar-la amb gràcia, combinant amb originalitat les tècniques i els materials adients .

Aquesta estrella la vaig aprendre de la Fina Casellas, mestra d'Educació Infantil, amb qui comparteixo una bona amistat i el gust per fomentar l'art i la creativitat en els més menuts. I us ben asseguro que cada vegada que l'he proposat a l'aula, tant amb infants com amb adults, l'èxit ha estat assegurat i hem gaudit descobrint el munt de possibilitats creatives que amaga aquesta enginyosa estrella

Atenció doncs, que tot seguit es detallen els diferents passos i petits secrets que cal haver en compte durant el seu procés d'elaboració.

1. Cal partir de dos esquemes gràfics, com els que s'adjunten, que s'ampliaran a la mida desitjada i es marcaran o fotocopiaran sobre cartolina.
2. Es retallen les dues formes procurant respectar les línies que marquen les zones d'encaix o incisions.

EQUALDENT
Odontologia avançada

Passeig Països Catalans 116
17190 Salt
Tel. 972 23 11 79
Fax 972 23 39 20
www.equaldent.com

TOTS ELS TRACTAMENTS AL TEU ABAST

3. Es decoren per una cara les dues parts que han de constituir l'estrella emprant: ceres toves, retoladors, tèmperes o bé tècniques mixtes, d'encolada o d'impressió.
4. A continuació es gira el suport, però per aquesta cara posterior només cal decorar les quatre puntes de l'estrella.
5. S'espera que la pintura o encolada s'assequi i aleshores es plega cada forma per les diagonals, procurant marcar molt bé el plec.
6. Es munta l'estrella tot fent coincidir els diferents encaixos que presenten les dues formes o esquemes gràfics.

I ja podem deixar anar un entusiasta oh! de sorpresa, ja que l'estrella en tres dimensions que n'ha sorgit, prou que s'ho mereix! I més havent partit de dues figures totalment planes que amb un simple plegat i un encaix original ens proporcionen una esplèndida peça en volum.

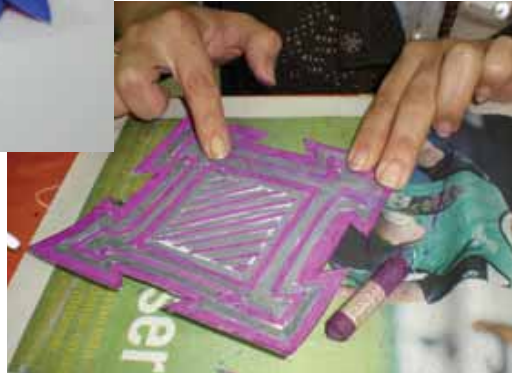
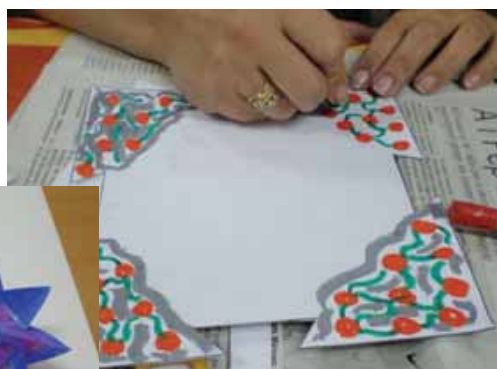
Vull destacar que amb construccions com aquesta els infants s'adonen que es pot aconseguir perfectament la tercera dimensió tot manipulant paper, i no havent de recórrer sempre al modelatge amb fang, plastilina o altres masses per moldejar.

Les possibilitats creatives que es despleguen a partir de la decoració escollida i del propi gust estètic a l'hora de confeccionar una gradació d'estrelles en forma de mòbils, garlandes, fanalets, centres de taula... converteixen la nostra peça d'avui en tot un èxit de disseny, creativitat i força expressiva.

Aquest Nadal podreu contemplar una bona munió d'aquestes estrelles si us passegeu pels espais comuns del CEIP El Gegant del Rec, ja que les mares que assisteixen al Taller de Famílies n'han construït de precioses, aplicant tot un seguit de tècniques pictòriques ben diferents.

MOLT BONES FESTES!

Carme Garriga i Verdaguer

Quan surti aquesta crònica de l'excursió el mes de desembre d'enguany, dins les pàgines de la revista, potser serà l'última que un servidor us faci arribar amb el comentari del desenvolupament d'aquestes programades activitats mensuals amb els benvolguts socis excursionistes d'aquest estimat Casal, essent aquesta la portada a terme el vint-i-u d'octubre a Caldes de Montbui per a visitar les Termes Romanes.

Ens fan matinar una mica més aviat, i ruta per l'eix més llarg del món, que va des de la Lluna a Cervera (perdoneu la meva gosadia, amb el beneplàcit que molts dels nostres excursionistes saben a què em refereixo, qualifiqueu-la com una ximpleria). Estan fent obres en trams diferents i francament crec que va per llarg el seu termini d'exemplament. Una cortina de núvols i boira movent-se per l'entorn del Montseny, privant-nos la visibilitat del seus cims, i el brindament de poder contemplar la gamma de la diversitat de colors de les fulles dels arbres, propis de la tardor. Continuem l'itinerari programat fins arribar a la població de La Gleba, on a l'establiment escollit, dins d'un llarg menjador, tenim preparades les taules amb diferents classes d'embotits, llesques de pa beneïdes amb tomàquet, beures i cafès amb l'acompanyament de gotes, en resum, a gust del consumidor, en aquest cas nosaltres i altres excursionistes menys matiners, arribats més tard, alguns saludats pels nostres acompanyants.

Després d'esmorzar, prosseguim la ruta fins a Caldes de Montbui, que es troba al bell mig del Vallès

Oriental, i que té el privilegi de ser la primera Vila termal de Catalunya i de posseir les termes romanes més ben conservades de la península. Fem una parada a la plaça on es troba l'ajuntament i el conegut brollador de la simbòlica Font del Lleó, d'on mana l'aigua a una temperatura de 74º C. Dividits en dos grups, els uns al tast dels tradicionals carquinyolis d'una pastisseria de l'entorn, i els altres acompanyats per una guia a fer la passejada per a conèixer les antigues Termes Romanes i el safareigs on es recull l'aigua termal, que serveix de rentador ideal per a la roba, i les mans, com vàrem poder observar. En el temps previst va tocar al segon grup i al costat de la font, escoltem el nostre guia. Primerament ens explica els orígens i procedència d'aquestes aigües termals des de fa dos mil anys, i el desenvolupament portat a terme pels romans atrets per les propietats guaridores de l'aigua calenta. Avui en dia també se'n beneficia la gent del poble, ja que va molt bé per a l'ús domèstic. L'aigua termal que surt d'aquesta font va a parar als safarejos públics. Fent una petita passejada entrem a l'edifici que servia de balneari als antics romans, explicant-nos el seu descobriment durant unes excavacions, fent referència al seu passat històric, essent d'utilitat i convivència per part del nostres avantpassats, i la conservació realitzada per a donar-ho a conèixer avui en

dia . Deixem aquest breu comentari, per no allargar-nos més del necessari dins la Revista, aconsellant-vos que us connecteu a Internet per poder tenir

mes referència d'aquestes Termes Romanes de Caldes de Montbui. Feta la corresponent passejada fins a la parada de l'autobús, ruta fins a Moià per dinar en el restaurant programat i ben conegut per a la majoria dels nostres acompanyants excursionistes, trobant-nos i fent costat en el menjador amb un altre grup d'excursionistes. En espera de l'hora prevista de tornada, ball per a descongestionar-nos les adormides cames i al mateix temps cremar una mica l'acumulació de calories produïdes per l'acceptable àgape servit a taula. Feta la foto de grup, de nou a l'autocar, ruta cap a casa i punt final.

Poso de manifest la meua incomoditat, pel fet que no s'hagi reconegut la vàlua, dedicació i mèrits del responsable de les excursions, Sr. Ezequiel Mir, que també va presentar la seva dimissió com a president del Casal, exposant les seves convinçents raons d'aquesta decisió, en l'Assemblea General Ordinària del mes d'octubre.

Per una altra part, he de dir-vos estimats fidels excursionistes, que m'he sentit molt honorat, al saber que hi ha algun soci que perd una mica del seu "atrafegat temps" i llegeix aquests senzills escrits d'aquest novell comentarista donant coneixement de les excursions realitzades cada mes dins el nostre Casal de Jubilats i simpatitzants de Salt, i al mateix fet aprofito per desitjar-vos unes Bones Festes Nadalenes i un Pròsper Any Nou de salut i benestar.

Ferran Márquez Morgade

Garrik, de El Tricicle

Al teatre de Girona, El Tricicle Aens ha presentat - dins les obres de Temporada Alta - Garrik, una de les seves comèdies que representen diferents maneres de fer riure i d'interpretar les situacions còmiques.

S'ha de reconèixer que els tres actors que interpreten l'obra estan en molt bon estat de forma i encara poden tenir corda per unes quantes més. La seva actuació és genial i saben

treure el màxim partit de qualsevol situació per senzilla i banal que sigui. També haig de dir que l'obra en si va ser molt curta - una hora escassa - i amb poques novetats que poguessin sorprendre els espectadors.

He vist unes quantes obres del Tricicle i trobo que fan coses molt repetides. Comprenc perfectament la dificultat de la mímica per expressar una situació i fer una certa gràcia, però pràcticament no hi he trobat cap novetat que hem sorpresgués.

De la primera actuació -com és Eslàstic - a aquesta última, crec que la qualitat dels esquetxos ha minvat molt.

Estic molt content de la interpretació dels tres actors, però no tant de la posada en escena de les situacions, la veritat esperava més innovació, més imaginació i

més genialitats. Sincerament em va agradar més el resum final de les seves anteriors actuacions que tota l'obra actual. Per exemple, l'esquetx de la imitació de la cançó de Julio Iglesias - el trobo genial - encara no l'han superat.

Sé que sou molt bons i per això espero molt de vosaltres, a la propera - que espero que sigui aviat - estic segur que sabreu sorprendre'm.

Rafel Sala

La violació de Lucrecia

La Núria Espert estrena al teatre el poema dramàtic de Shakespeare com a narradora i implicada. Un poema dramàtic que està compost de 1.855 versos i situa l'acció en un moment clau de la història de Roma, mentre es forja la fundació de la República.

Sex Tarquini, fill del rei, viola la dona de Collati i fuig avergonyit de l'acció. Lucrecia envia una carta al seu espòs explicant el fets i

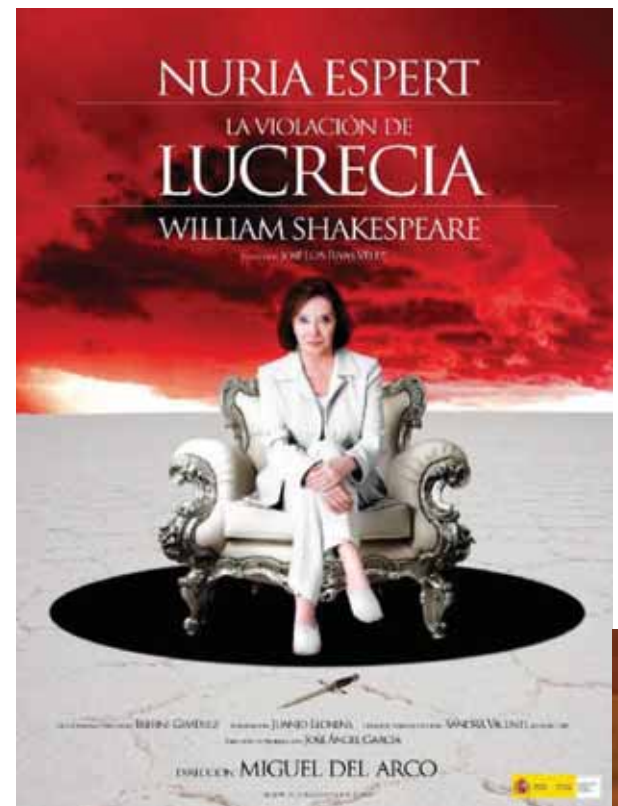
mentre espera la seva arribada es refugia en una casa on contempla el quadre de la guerra de Troia, els seus personatges li ofereixen consol però acaba amb la seva vida.

La Núria, que esta en un moment estel·lar com a actriu, primer fa de narradora i després fa de Lucrecia, en un mosaic de sentiments, passions i delictes, en un espectacle de gran bellesa tot i la seva esgarifosa violència.

El text està basat en l'inici de Roma, les lluites pel poder i el paper de la dona en aquell temps.

Segons la mateixa Núria, ha sigut un dels monòlegs que més li ha costat de tota la seva carrera. Ha barrejat plaer i cansament físic i mental, però - segons ella

- això és el teatre.

El públic ha seguit molt entusiasmada tota l'obra. L'acomiedem amb forts aplaudiments. Aquesta vegada ens traïem el barret davant aquesta gran actriu.

Josep Pla

El Club Bàsquet Salt presenta els seus equips de la temporada 2010/2011.

El CB Salt va presentar el passat divendres 12 de novembre els seus equips per a la temporada

2010/11. A l'acte, hi van assistir els regidors de l'Ajuntament de Salt, Ani Micharet i Carles Borrell, així com també el president del club, Mateu Torrent. Un any més el CB Salt potenciarà la feina amb els

equips de base per formar jugadors i jugadores que puguin nodrir a la llarga els equips sèniors.

Equips que formen part del club:

Masculins:

- Pre-Infantil
- Júnior C Territorial
- Júnior B Territorial A
- Júnior A Campionat Catalunya Interterritorial
- Sènior C 3a. Catalana
- Sènior B 2a. Catalana
- Sènior A 1a. Catalana

Femenins:

- Cadet
- Sènior B
- Sènior A

Castanyada 2010 escola Mas Masó

Dijous 28 d'octubre la castanyera va arribar al Mas Masó amb el seu cistell i les piles posades. Al matí va anar passant per les classes convocant-nos per la gran festa de la tarda. Les mames i papes es

van passar tot el migdia torrant castanyes amb el Sr. Quim i els vam haver d'anar a buscar un bon entrepà perquè es necessita molta força per fer girar la torradora.

La castanyada va sortir rodona: El

temps ens va acompanyar amb un bon sol, la Maria castanyera ens va explicar una història molt rara: resulta que al matí havia visitat l'escola de Masolàndia, on es veu que treballen molt i molt, tant que n'havia marxat disparada. S'estima més aparèixer a les festes i no a les mates, la llengua. Les seves històries, ens va fer ballar i cantar. Ens han acompanyat els nens i nenes de P3 de l'escola nova que dirigeix l'Esther Gubert. Tots plegats i amb la col·laboració de la gent de l'AMPA, vam menjar castanyes. Eren boníssimes!

Carme Soler

Sumaríssim d'urgència 1643

“Sumaríssim d'urgència 1643. La Guerra Civil dels germans Clarà (i Piñol)” de Jaume Prat i Pons (Salt, 1965) no és un llibre sobre els sumarís d'urgència que es van fer acabada la guerra civil per part de l'exèrcit franquista. Tampoc és un llibre sobre la guerra civil, ni una novel·la, ni tan sols un assaig d'història. El llibre d'en Jaume Prat és el retrat de dos perdedors, d'una família truncada per la desgràcia de la guerra que mai ha sortit ni sortirà en els llibres d'història.

L'Isidre, el Jordano, el Paco i la Teresa eren quatre germans la joventut dels quals se'ls escapà de les mans amb l'esclat de la guerra civil. Quatre germans compromesos amb una causa que creien justa i per a la qual van lluitar de la forma que pensaven que era la més adient al seu tarannà: Isidre i Jordano des dels comitès antifeixistes i la rereguarda, el Paco des dels camps de trinxeres i la Teresa des del Consell Municipal de Salt, la qual cosa la va convertir amb la primera dona regidora de les co-

marques gironines.

La vida dels quatre germans, i amb ells la de tota la família Pons, va canviar radicalment l'any 1939 quan la Teresa va haver de fugir a l'exili i es va trobar sola en un país desconegut, el Paco va trobar la mort en mans dels seus mateixos companys i l'Isidre i el Jordano es van haver d'enfrontar a un procés sumaríssim d'urgència que ja tenien perdut abans de celebrar-se.

Tot i ser un llibre localista (Salt) i sobre una família concreta (Pons), el seu tractament és extraportable a qualsevol lloc i persona. Salt deixa de ser Salt per convertir-se en un poble que ben bé podria ser qualsevol de Catalunya, i la família Pons, qualsevol família catalana, fins i tot la nostra. És més, en llegir el llibre i seguir el curs de la investigació de l'autor, la família Pons es converteix també una mica amb la nostra família perquè hi veiem reflectits els nostres avis i àvies, els nostres pares i mares.

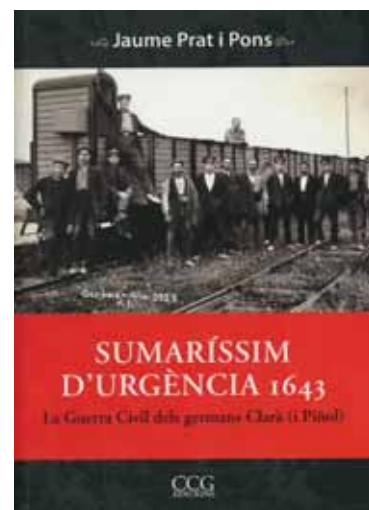
“Sumaríssim d'urgència 1643. La Guerra Civil dels germans Clarà (i

Piñol)” és un llibre de lectura recomanable, gairebé obligatòria, que fuig del partidisme per intentar, marcant distàncies, retratar uns fets tal i com els van viure la gent del carrer, la gent normal, independentment de la seva ideologia, perquè, com diu Jaume Prat, “ni uns van ser tan bons, ni els altres tan dolents”, tot i que els vencedors es van rabejar massa amb els vençuts i durant massa temps en una postguerra que va durar gairebé quaranta anys.

“Sumaríssim d'urgència 1643. La Guerra Civil dels germans Clarà (i Piñol)” ha estat editat per CCG Edicions el juliol de 2010 i ha comptat amb la col·laboració de l'Ajuntament de Salt.

F.M.

LLIBRES

Torrades de Santa Teresa amb salsa de torró de Xixona

Ingredients:

- 12 llesques de pa del dia anterior
- 2 ous
- 2 tasses de llet
- 200 g de torró de Xixona
- ½ tassa de nata líquida
- 4 terrossos de sucre
- oli per fregir

Elaboració:

Torrar el pa i reservar-lo. Esmicolar el torró de Xixona i barrejar-lo amb la nata fins que ens quedi una salsa fina. Reservar-ho. Dissoldre el sucre a la llet i submergir-hi lleugerament les torrades, escórrer-les i passar-les per l'ou que haurem batut prèviament. Llavors, en una paella amb l'oli ben calent, fregir les torrades, i després posar-les damunt de paper absorbent perquè eliminin l'excés d'oli.

Servir les torrades acompanyades amb la salsa de torró de Xixona.

Recepta de la Sra. JOAQUIMA BADIA ROCAFORT del grup de Les Guineres de Salt.

CUINA INTERNACIONAL

Ají de llagostins (Perú)

Ingredients:

- 1 ½ quilos de llagostins nets i pelats
- 2 cebes finament picades
- 3 cullerades de mantega
- 1 cullerada d'oli vegetal
- 3 cullerades d'ají groc fresc, sense llavors i liquat amb oli
- 3 tasses de crema de llet
- ½ tassa de vi blanc
- 1/4 de culleradeta d'estragó
- 1 culleradeta de farigola
- Sal
- Pebre
- 1 cullerada de farina (opcional)
- (L'ají groc és una varietat peruana de picant, perfumat i amb un sabor característic).

Preparació:

Coure els llagostins en aigua bullint ben salada 3 o 4 minuts o fins que canviïn de color. Retirar-los, escórrer i reservar.

Fregir la ceba en mantega fins que estigui transparent. Afegeix l'estragó, farigola i ají. Barrejar-ho bé i afegir-hi el vi. Condimentar-ho amb sal i pebre. Dur a bullir uns 5 minuts i afegir-hi la crema de llet. Si es vol espesseir més la salsa, desfer 1 cullerada de farina en ¼ de tassa d'aigua i afegir-la a la salsa, movent constantment mentre bull. Afegir els llagostins, barrejar i rectificar de sal.

Servir -ho acompanyat d'arròs.

Rosalbina

Naixements, casaments i defuncions

Naixements

Keilyn Lisseth	22/09/10
Jean Carlos Alves Mejia	27/09/10
Olaya Navas	1/10/10
Nohayla Taouil	3/10/10
Lia Angelats Delgado	3/10/10
Lahat Coulibaly	4/10/10
Cristopher Isair Raudales Mejia	4/10/10
Laura Romero Aguilar	5/10/10
Ilias Ayada	5/10/10
Jessica Lendine Rodriguez	5/10/10
Paula Serrano Guerra	7/10/10
Maximiliano Gabriel Razvan Petre	8/10/10
Yahir Rocando Oyuela	8/10/10
Darry Jordi djamy	8/10/10
Binta Jammem Marong	9/10/10
Khadija Bouaoud	10/10/10
Ariel Ivan Laines Ramirez	10/10/10
Mohamed Darraz	10/10/10
Iker Jimenez Roncero	10/10/10
Marwa zallali	11/10/10
Manar Kizar	12/10/10
Saad Koumairi	13/10/10
Oliver Franklin Sacas Càrnicas	13/10/10
Manuel Campos auladell	13/10/10
Jaskirat Kaur	14/10/10
Arnau Pastor Ortega	14/10/10
Mariama Susomo	15/10/10
Maria Marti Delgado	15/10/10
Doaae el Ouasdi	15/10/10
Amir Assouik	16/10/10
Romayssa Abdessamie Hammada	17/10/10
Tanzeel Hussain Rana	18/10/10
Gurpreet Kaur	19/10/10
Lluc Bonet Mateu	20/10/10
George Andrae Rios	22/10/10
Anna Rovira Ortiz	22/10/10
Bintou Touray Touray	23/10/10
Aissa Contem	25/10/10
Sofia Sanchez Roig	25/10/10

Casaments

Joaquim Patiño Arnal	
Naeva Navarro Macias	2/10/10
Miguel Angel	
Marin Arevalo	8/10/10
Kennedy Lord Nosagie	
Amina Norah Adeteye	8/10/10
Pedro Bou Puig	
Maria Carmen Moya Salva	15/10/10
Jose Bernabeu Maroto	
Mariza Gaxiola Higuera	15/10/10
Anas el memdi	
Isabel Juan Riera	21/10/10
Joan Carles Garcia Puig	
Maria Inmaculada Garcia Ramos	21/10/10
Kiaku Massakila	
Manucha Mukoko	22/10/10

Defuncions

Mariano Muñoz Florido, 75 anys	19/10/2010
Concepcion Sureda Vila, 83 anys	21/10/2010
Carlos Pont Cuminal, 85 anys	22/10/2010
Matilde Morillo Moreno, 68 anys	22/10/2010
Montserrat Gifre Puig, 93 anys	22/10/2010
Luis Bonaventura Encesa, 80 anys	23/10/2010
Dolores Delgado Dorado, 87 anys	31/10/2010
Maria Carmen Perez Davila, 74 anys	01/11/2010
Emilio Herreros Farizo, 68 anys	02/11/2010
Isidoro Duran Ortiz, 78 anys	06/11/2010
Julian Sanchez Berguio, 69 anys	06/11/2010
Ramon Duran Cuminal, 87 anys	07/11/2010
Jordi Valls Bustins, 90 anys	10/11/2010
Josep Pauli Costa, 86 anys	12/11/2010
Manuel Tarifa Rojano, 85 anys	14/11/2010
Maria Casals Oller, 88 anys	14/11/2010
M. Asuncion Moragas Auladell, 49 anys	16/11/2010

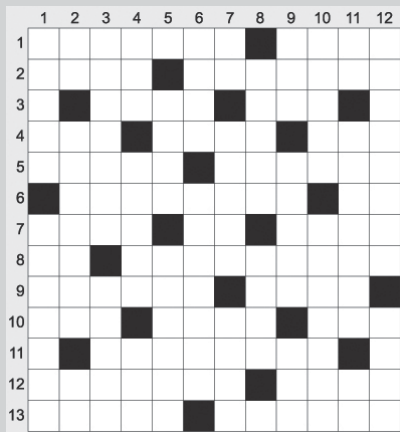
Temperatures i pluviometria del 16 d'octubre al 14 de novembre de 2010

Fonts: Museu de l'Aigua i Gerard Taulé (Salt-XOM)

Octubre / Dies	16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31
Temperatura Míxima	9	6	2,5	1	4	6,5	5,5	9,5	11	7	3	0,5	4,5	4	11,5	11
Temperatura Míxima	16,5	20	19	20,5	20,5	19	21,5	22,5	20,5	17,5	21	21,5	21,5	22	22	21
T. Míxima Deveses	6	3	-0,7	-2,1	-0,6	3,2	2,5	7,9	9,1	4	-0,6	-3,2	0,2	-1,2	9,5	6,9
Pluja/mm.																1,2
Novembre / Dies	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14		
T. Míxima	7	11	5,5	6,5	9	7,5	12,5	5,5	7,5	6	3,6	4,7	3,8	8		
T. Míxima	18	23	24	25	24,5	26,5	16	14	18,5	21	18,7	23,8	22,8	24		
T. Míxima Deveses	3,7	8,4	1,3	3,3	3,3	4,5	9,3	8,5	0,4	4	2	2,7	0,4	5,1		
Pluja/mm.	0,3				0,4			6,4								

Dies de pluja: 4
Màxim en un dia: 6,4 el dia 8 de novembre
Pluja acumulada: 8,3 (mm)
Temperatura màxima: 26,5° el dia 6 de novembre
Temperatura mínima: 0,3° el dia 27 d'octubre
Temperatura mínima Deveses: -3,2° el 27 d'octubre

Encreuats

HORIZONTAL: Fer sempre cas al dimoniet que portem dins. Opacitat de cua d'ull. 2. Petició sota la capa del cel. Exhibeixen davant el perill. 3. Fa creu i ratlla. Espavilats com un eriçó. Descansi en pau. Decidida per triplicat. 4. Bohemi a mitges. Elimino els polls de soca-rel. Torna tan semblant que fa el tifa. 5. Bidell entre maduixeres. Viatge a Ítaca. 6. Carregada de bavalles. Puntes d'espetic. 7. Secreció a cau d'orella. Assortiment d'embotits al Romea. Valori la gravetat de la qüestió. 8. Orxata de nassos. Partidària de deixar-se fer la pell. 9. Posició d'alçada. Home de culte circumcidat. 10. Toreros acollonits d'Espanya. Mandioca vinguda d'Amèrica. Van de bòlit durant l'intercanvi. 11. Cor de Maria. Exposat a l'airet de la matinada. Elaborar sense treballar. 12. Examen integral a sang freda. El millor número per arrencar a córrer. 13. Capcirons mig pam més alts de l'habitual. Greu problema de confiança.

VERTICAL: Rebuig sense miraments. Amor propi entre sardanistes. 2. Escorça de cirerer. Problema digne de compassió. Monedes al marge de les modes. 3. Degotar de cara a la paret. Prohibit a tota mena de Rambos. 4. Avortament numismàtic. Disc del segle passat. Escriptors leprosos d'Espinelves. 5. Tripliqua en subjuntiu. Vagaregi sense nord per la mar salada. Racons parisencs de pau i de felicitat. 6. Connecta amb els déus. Tal i com circulen més val que siguin uns panxacontents. 7. Marit en desgràcia. Compromís de pujar a l'altar. Africà en cap. 8. Les primeres d'arribar a bon port. Roba de cuina. Tanca el cercle. 9. Llei típica de la república francesa. Paret insonoritzada. Assistent a la teva salut. 10. Miro d'amagatots. Espolsar les penes a l'era. 11. Emboliquen l'uniforme. Senyalin el camí pas a pas. Entren en escena. 12. Edifici en peu de guerra. Niu carregat de dificultats.

Solucions:

Sopa de lletres

alexandre carolina joaquim elvira
 immaculada francesc merixell robert
 bartolomeu ariadna frederic mireia

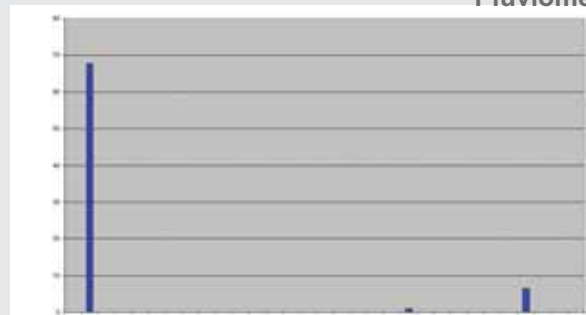
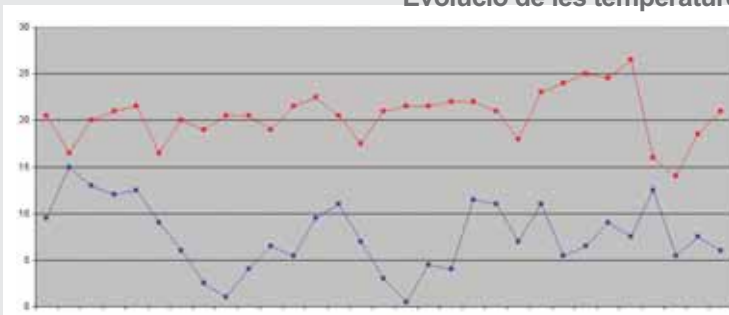

El temps

Evolució de les temperatures i pluviometria. 11 d'octubre a 10 de novembre

Evolució de les temperatures.

Pluviometria

Un únic pis, ÚNIC

Últim pis!

- Totalment exterior
- 4 dormitoris
- 129,29 m² construïts
- Terres de parquet
- Acabats d'alta qualitat
- Porticons venecians
- Pàrquing
- Pati interior enjardinat comunitari i privat

Ca la Sileta

Al Barri Vell, l'indret més tranquil i acollidor de Salt. C. Llarg, 29

EUGESA
CONSTRUCTORA • IMMOBILIÀRIA

Més de 35 anys construïnt

C/ Major, 182 - SALT

☎ **972 40 60 93** - www.eugesesa.es